

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1 : ระบบการเมืองการปกครองของเกาหลีใต้ในปัจจุบัน

นับจนถึงปี ค.ศ. 2001 ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ใช้ระบบการเมืองการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย โดยมีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด รูปแบบหลักของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของเกาหลีใต้นั้นคล้ายคลึงกับประเทศอื่น ๆ ที่มีการปกครองในระบอบเดียวกัน อย่างไรก็ตาม รายละเอียดของรูปแบบการปกครองของประเทศนี้มีลักษณะเด่นดังต่อไปนี้

รัฐธรรมนูญ

ก่อนที่จะกล่าวถึงรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน จะขอย้อนกล่าวถึงประวัติศาสตร์ของการใช้รัฐธรรมนูญของประเทศนับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งประเทศ เพื่อที่จะทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงการพัฒนาของกฎหมายสูงสุดของเกาหลีใต้พอสังเขป

กฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับแรกประกาศใช้เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ. 1948 ภายหลังจากที่ก่อตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐขึ้นในวันที่ 15 สิงหาคม ในปีเดียวกัน จากนั้นได้มีการปรับปรุงแก้ไข 9 ครั้ง ครั้งสุดท้ายได้กระทำขึ้นในปี ค.ศ. 1987 เนื้อหาสาระสำคัญของการแก้ไขในแต่ละครั้งนั้นเป็นในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจของประธานาธิบดี และแบบแผนการเลือกตั้งเป็นหลักการแก้ไขในด้านโครงสร้างของกฎหมายมีไม่มากนัก

กล่าวโดยย่อรัฐธรรมนูญฉบับแรกกำหนดให้รัฐสภาของสาธารณรัฐเกาหลี เป็นสภาเดี่ยว และเป็นองค์กรทำหน้าที่เลือกประธานาธิบดี ขึ้นบริหารประเทศ (Presidential system) การแก้ไขครั้งที่หนึ่งเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1952 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญคือการกำหนดให้การเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็นการเลือกโดยตรงจากประชาชน และให้มีสองสภา

ในปี ค.ศ. 1954 มีการแก้ไขเป็นครั้งที่สอง โดยได้เพิ่มเติมบทบัญญัติว่า ในกรณีที่ประธานาธิบดีถึงแก่สัญกรรมหรือไร้ความสามารถ ให้รองประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งแทน ต่อมาในเดือน กรกฎาคม ค.ศ. 1960 รัฐบาลรักษาการซึ่งปกครองประเทศภายหลังที่ได้เกิดเหตุการณ์ประท้วงโค่นล้มรัฐบาลเผด็จการของประธานาธิบดี ชุงมัน รี โดยกลุ่มนักศึกษาประชาชน และได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายทหาร จนเป็นผลให้นาย ชุงมัน รี ออกไปลี้ภัยยัง

ต่างประเทศ จึงเกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญเป็นครั้งที่สามโดยให้มีการปรับเปลี่ยนมาใช้ระบบรัฐสภา (Parliamentary system) โดยให้นายกรัฐมนตรีทำหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร ส่วนประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกจากประชาชนทำหน้าที่เป็นเพียงประมุขของประเทศ และเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ระบบรัฐสภาได้รับการนำมาใช้ในช่วงสั้นๆระหว่างเดือน สิงหาคม ค.ศ. 1960 – กรกฎาคม ค.ศ. 1961 เท่านั้น

การแก้ไขครั้งที่สี่มีขึ้นในเดือน ธันวาคม ค.ศ. 1960 โดยได้เพิ่มบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญว่า ให้รัฐสภาออกกฎหมายเพิ่มการลงโทษต่อผู้ที่ทุจริตในการเลือกตั้ง และให้ลงโทษต่อผู้ที่รับผิดชอบที่สังหารและทำร้ายผู้ที่ทำการประท้วง เรื่องการทุจริตการเลือกตั้ง อนึ่ง มีการกำหนดบทลงโทษต่อผู้ต่อต้านการปกครองระบอบประชาธิปไตย และต่อข้าราชการที่ทำการคอร์รัปชัน

การแก้ไขครั้งที่ห้า ได้กระทำขึ้นในยุครัฐบาลทหารรักษาการในปี ค.ศ. 1962 โดยได้กำหนดให้นำระบบประธานาธิบดี และการมีสภาเดี่ยว กลับมาใช้ดังเดิม

ในปี ค.ศ. 1969 มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่หก เป้าหมายหลักก็คือการขยายวาระของการดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีออกเป็น 3 วาระ ข้อกำหนดคราวนี้มีผลให้ประธานาธิบดี บัก จุงฮี สามารถดำรงตำแหน่งติดต่อกันจนวาระที่สามได้

อย่างไรก็ตาม การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่เจ็ด ในปี ค.ศ. 1972 ได้เพิ่มข้อกำหนดให้ประธานาธิบดีสามารถอยู่ในตำแหน่งได้ตลอดชีวิต นั่นหมายถึงการยกเลิกการกำหนดวาระของการเป็นผู้นำประเทศนั่นเอง ทั้งนี้เพื่อให้ นายบัก จุงฮี สามารถดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศตลอดไป อนึ่ง ได้กำหนดให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยผ่านทางคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) หรือเรียกว่า เป็นการเลือกทางอ้อม นอกจากนี้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ยังเพิ่มอำนาจให้กับประธานาธิบดีมากขึ้น เช่น เป็นผู้แต่งตั้งสมาชิกรัฐสภาจำนวนหนึ่งในสามของสภาทั้งหมด สามารถยุบสภาได้ และสามารถประกาศภาวะฉุกเฉินเพื่อสลายกลุ่มหรือบุคคลที่ทำการต่อต้านรัฐบาล

การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่แปด กระทำโดยรัฐบาลทหารของนายพลชุน ดุฮวานในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1980 รัฐธรรมนูญฉบับนี้กำหนดให้ประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งได้เพียง

หนึ่งวาระเป็นเวลา 7 ปี และประธานาธิบดีจะได้รับการเลือกตั้งโดยคณะผู้เลือกตั้ง หรือเป็นการเลือกตั้งทางอ้อม ดังเช่น รัฐธรรมนูญฉบับก่อนหน้า

การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ เก้า ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ได้กระทำขึ้นในปี ค.ศ. 1987 โดยนำระบบประธานาธิบดีที่ผู้นำประเทศจะต้องได้รับการเลือกโดยตรงจากประชาชน และให้ดำรงตำแหน่งเพียงวาระเดียวเป็นเวลา 5 ปี

รัฐธรรมนูญของเกาหลีใต้ฉบับปัจจุบันประกอบด้วยคำกล่าวนำ มาตราต่างๆ รวม 130 มาตรา โดยแยกออกเป็น 10 บท และมีภาคผนวกอีกจำนวน 6 บท รัฐธรรมนูญฉบับนี้ชี้ชัดว่า สาธารณรัฐเกาหลีเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยของปวงชน ซึ่งมีสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกันทุกคน

สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานได้แก่ ความเท่าเทียมกันตามกฎหมายโดยไม่แบ่งแยกตาม เพศ ศาสนา และ สถานภาพทางสังคม ทุกคนมีอิสรภาพ ในการเคลื่อนย้ายและการเลือกที่อยู่อาศัย มีสิทธิในการออกเสียงและการดำรงตำแหน่งสาธารณะ มีสิทธิในการได้รับการช่วยเหลือทางกฎหมายในกรณีที่ถูกจับกุมหรือกักขัง มีสิทธิในการยื่นอุทธรณ์ในกรณีที่ถูกจับกุมหรือกักขัง มีสิทธิในการขอให้เร่งการทำการสอบสวน มีสิทธิในการปกปิดเรื่องราวในการติดต่อสื่อสาร และเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา การพูด และการชุมนุม นอกเหนือสิทธิพื้นฐานและเสรีภาพพื้นฐานที่ได้รับการคุ้มครองแล้ว รัฐธรรมนูญฉบับนี้ยังเน้นว่ารัฐจะดำเนินการทุกวิถีทางที่จะทำให้ประชาชนมีโอกาสที่จะได้รับสิทธิดังต่อไปนี้คือ สิทธิในการอาศัยในสภาพสิ่งแวดล้อมที่สะอาด สิทธิในการได้รับการศึกษาภาคบังคับ และการศึกษาตลอดชีวิต สิทธิในการมีงานทำ สิทธิในการได้รับค่าจ้างขั้นต่ำและค่าทดแทน สิทธิที่ได้รับการช่วยเหลือจากรัฐหากทุพพลภาพ และสิทธิที่จะได้รับการปกป้องความเป็นส่วนตัว อนึ่ง รัฐธรรมนูญได้ครอบคลุมสิทธิและเสรีภาพทางเศรษฐกิจ ดังเช่น สิทธิในการถือครองทรัพย์สิน สิทธิในการทำงาน อิสรภาพในการเลือกงานทำ สิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานและสามารถเจรจาต่อรองได้

รัฐธรรมนูญของเกาหลีใต้จำแนกอำนาจของรัฐออกเป็น 3 ฝ่าย คือ การออกกฎหมายเป็นอำนาจของรัฐสภา การบริหารเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารซึ่งมีประธานาธิบดีเป็นหัวหน้า และการตัดสินใจคดีความเป็นอำนาจทางศาล อำนาจแต่ละฝ่ายจะเป็นอิสระต่อกัน สมาชิก

รัฐสภาได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชน จากนั้นสมาชิกรัฐสภาเป็นผู้เลือกประธานสภา และคณะกรรมการต่าง ๆ ในรัฐสภา สำหรับตัวประธานาธิบดีนั้นไม่ต้องขออนุมัติรัฐสภา ในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่บริหารระดับสูง ยกเว้นตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และผู้อำนวยการ ตรวจเงินแผ่นดิน ที่ประธานาธิบดีเสนอการแต่งตั้งโดยผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา อนึ่ง สำหรับในกรณีของประธานศาลฎีกา และผู้พิพากษาหัวหน้าศาลนั้น แม้ว่าจะได้รับการ แต่งตั้งโดยตัวประธานาธิบดีตามความเห็นชอบจากรัฐสภาก็ตาม แต่รัฐสภาก็มีอำนาจในการ ให้เสนอชื่อและให้คำแนะนำในการแต่งตั้งบุคคลที่จะเข้าดำรงตำแหน่งนั้นๆ อีกทั้งรัฐสภามี อำนาจในการแต่งตั้งผู้พิพากษาคนอื่นๆด้วย

ศาลรัฐธรรมนูญจะทำหน้าที่ในการตัดสินคดีความที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ และทำหน้าที่ในการยุบพรรคการเมือง ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจในการจัดการข้อพิพาทระหว่าง หน่วยงานของรัฐและระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลท้องถิ่น (local government) และระหว่าง รัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่ง

รัฐธรรมนูญของเกาหลีใต้สนับสนุนระบบเศรษฐกิจเสรี โดยยึดหลักเศรษฐกิจที่เน้น เสรีภาพของปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชนสามารถได้รับสัมปทาน การใช้ประโยชน์ใน ระยะเวลาใด เวลาหนึ่งที่กำหนดไว้ในกฎหมาย อนึ่งรัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐจำเป็นต้อง ค้ำครองการใช้ประโยชน์ของผู้ถือครองสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ และต้อง สนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และการพัฒนาที่เท่าเทียมกันในการ ใช้ที่ดิน นอกจากนี้รัฐต้องให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาเกษตรกรรม การประมง อุตสาหกรรมขนาดเล็ก และขนาดกลาง การค้าระหว่างประเทศ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และทรัพยากรมนุษย์

การแก้ไขรัฐธรรมนูญสามารถกระทำได้สองทางคือ ประธานาธิบดีนำเสนอร่างแก้ไข และสมาชิกรัฐสภาส่วนใหญ่ตัดสินใจยื่นข้อเสนอการแก้ไขภายใน 60 วัน การแก้ไขบทบัญญัติ ใดจะกระทำได้อีกเมื่อได้รับเสียงสนับสนุนเกินสองในสามของสมาชิกรัฐสภา จากนั้นจะต้อง นำข้อแก้ไขดังกล่าวไปทำประชามติภายใน 30 วัน ซึ่งจะต้องได้รับการยินยอมไม่น้อย กว่าครึ่งหนึ่งของผู้เข้าร่วมประชามติที่มีสิทธิออกเสียงเลือก

ประการสุดท้ายมีข้อกำหนดที่น่าสนใจก็คือ การแก้ไขรัฐธรรมนูญในส่วนที่จะขอต่อวาระของการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีนั้น จะไม่มีผลต่อตัวประธานาธิบดีที่กำลังดำรงอยู่ในตำแหน่งในขณะที่เสนอให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

ฝ่ายบริหาร

ประธานาธิบดี (President)

1.1 อำนาจหน้าที่

นับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศเป็นต้นมา อาจถือได้ว่าเกาหลีได้ยึดการปกครองแบบประชาธิปไตยในระบบประธานาธิบดี (Presidential system) มาโดยตลอด ยกเว้นในช่วงสั้นๆ ระหว่างเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1960 – กรกฎาคม 1961 ที่เปลี่ยนมาใช้ระบบรัฐสภา (Parliamentary system) เท่านั้น ประธานาธิบดีเป็นประมุขแห่งรัฐ และเป็นตัวแทนของรัฐในการติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศ ในขณะเดียวกันประธานาธิบดีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร และเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ในกรณีที่ประธานาธิบดีเสียชีวิตหรือไม่สามารถปฏิบัติราชการบริหารประเทศได้ นายกรัฐมนตรี หรือสมาชิกในคณะมนตรีแห่งรัฐ (State Council) จะทำหน้าที่แทนจนกว่าจะมีการเลือกตั้งบุคคลคนใหม่ดำรงตำแหน่งแทน

ประธานาธิบดีจะอยู่ในตำแหน่งเพียงหนึ่งวาระเป็นเวลา 5 ปี โดยได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน สาเหตุที่มีการกำหนดวาระของการดำรงตำแหน่งเพียงวาระเดียวนี้เป็นผลมาจากประสบการณ์ในอดีต ทั้งนี้เพราะในระหว่างทศวรรษที่ 1950 – 1970 แห่งคริสต์ศักราชที่ได้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้ประธานาธิบดีอยู่ในอำนาจได้หลายวาระจนทำให้สาธารณรัฐเกาหลีกลายเป็นรัฐเผด็จการไป

อำนาจและหน้าที่ของประธานาธิบดีเป็นไปตามข้อกำหนด 7 ประการ ดังนี้

(1) ประธานาธิบดีเป็นประมุขแห่งรัฐและเป็นตัวแทนของประเทศทั้งในระบบแห่งรัฐและในความสัมพันธ์กับต่างประเทศ ประธานาธิบดีเป็นผู้ให้การต้อนรับทูตานุทูตต่างประเทศ มอบเครื่องราชอิสริยาภรณ์ และเหรียญเกียรติยศ รวมทั้งเป็นผู้นำในด้านพิธีกรรมและให้อภัยโทษ หน้าที่สำคัญของประธานาธิบดีคือการปกป้องอธิปไตยของชาติให้ธำรงค์ความเป็นเอกราช ศักดิ์ศรีของชาติ และดินแดน อีกทั้งทำหน้าที่สำคัญในการรวมชาติ(กับเกาหลีเหนือ) ด้วยสันติวิธีเพื่อให้บังเกิดความสงบสุขบนคาบสมุทรเกาหลี

(2) ในฐานะที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร ประธานาธิบดีจะทำหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย กฎหมายที่ได้ผ่านรัฐสภาแล้ว ในขณะเดียวกัน ออกพระราชกำหนด และข้อกำหนดอื่น ๆ เพื่อให้มีการกระทำตามกฎหมาย ประธานาธิบดีมีอำนาจเต็มในการเป็นผู้นำคณะกรรมการแห่งรัฐ และกำกับดูแลองค์กรที่ปรึกษาและหน่วยงานระดับสูง ประธานาธิบดีมีอำนาจในการแต่งตั้ง นายกรัฐมนตรี และหัวหน้าหน่วยราชการและหน่วยงานการเมืองระดับสูง

(3) ประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งผู้บังคับบัญชาการทหารสูงสุด มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับกองทัพ รวมทั้งมีอำนาจในการประกาศสงคราม

(4) ภายใต้ระบบประธานาธิบดีของเกาหลีในปัจจุบัน ประธานาธิบดีจะดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าพรรคการเมืองมีอำนาจในการแต่งตั้งบุคคลดำรงตำแหน่งสำคัญๆ ในพรรค และให้คำปรึกษาหารือกับพรรคในการเลือกสรรและแต่งตั้งผู้ที่เข้าดำรงตำแหน่งระดับสูงในฝ่ายบริหาร

(5) ประธานาธิบดีเป็นหัวหน้ากำหนดนโยบายและเป็นผู้นำในการเสนอร่างกฎหมาย เป็นผู้ชี้แจงกฎหมายที่เสนอเข้าสู่รัฐสภาด้วยตนเอง หรืออาจชี้แจงเป็นข้อเขียนก็ได้ ประธานาธิบดีไม่สามารถยุบสภาได้ อนึ่งตามรัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐสภาสามารถยื่นข้อกล่าวหา (impeach) เพื่อถอดถอนประธานาธิบดีได้

(6) ประธานาธิบดีมีอำนาจเต็มที่ในการจัดการกับภาวะวิกฤต เช่น เกิดความยุ่งเหยิงและการจลาจลภายในประเทศ การคุกคามจากภายนอกประเทศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ วิกฤตการณ์ทางการเงินและเศรษฐกิจอย่างรุนแรง โดยประธานาธิบดีสามารถออกพระราชกำหนด หรือประกาศภาวะฉุกเฉินให้เป็นผลตามกฎหมายได้เพื่อแก้ไขปัญหา ใดๆก็ตาม การกระทำดังกล่าวจะสามารถกระทำได้อีกต่อเมื่อไม่มีเวลาเพียงพอที่จะเปิดประชุมสภาผู้แทน นอกจากนั้นการใช้อำนาจดังกล่าวต้องเป็นไปเพื่อความมั่นคงของชาติหรือความสงบเรียบร้อยของสังคม จากนั้น ประธานาธิบดีต้องแจ้งแก่รัฐสภาเพื่อความเห็นชอบ หากประธานาธิบดีดำเนินการดังกล่าว คำสั่งเหล่านั้นจะไม่เป็นผลตามกฎหมาย

(7) ประธานาธิบดีสามารถประกาศภาวะฉุกเฉินในกรณีที่เกิดสงคราม เกิดการสู้รบ หรือเกิดเหตุการณ์วิกฤตใดๆ การประกาศภาวะฉุกเฉินนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาด้วย

1.2 องค์กรในสังกัดสำนักประธานาธิบดี (Presidential agencies)

ในการปฏิบัติภาระหน้าที่เป็นผู้นำฝ่ายบริหารนั้น ประธานาธิบดีจะได้รับการช่วยเหลือด้านบุคลากรและคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่ที่ขึ้นตรงต่อตัวเขา องค์กรเหล่านี้ได้แก่ สภามันคงแห่งชาติ (National Security Council) คณะที่ปรึกษาประชาธิปไตย และการรวมชาติโดยสันติ (Advisory Council on Democratic and Peaceful Unification) กรรมการวางแผนและงบประมาณ (Planning and Budget Commission) กรรมการด้านกิจการสตรี (Presidential Commission on Women's Affairs) สภาประธานาธิบดีด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Presidential Council on Science and Technology) และ คณะกรรมการประธานาธิบดีด้านธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก (Presidential Commission on Small and Medium Business) หัวหน้าของสภากรรมาธิการของแต่ละองค์กรจะมีตำแหน่งเทียบเท่ารัฐมนตรี และทำหน้าที่รับผิดชอบในการเตรียมนโยบายให้แก่ประธานาธิบดีในภาระหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเฉพาะขององค์กรแต่ละองค์กร

อนึ่ง นอกเหนือจากสภากรรมาธิการดังกล่าวข้างต้นแล้วยังมีอยู่อีก 2 องค์กรที่ขึ้นโดยตรงต่อตัวประธานาธิบดี นั่นคือ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และการไต่สวน (Board of Audit and Inspection) และหน่วยงานข่าวกรองแห่งชาติ (National Intelligence Service) หัวหน้าขององค์กรทั้งสองนี้จะได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี อย่างไรก็ตามการแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและการไต่สวนนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาเสียก่อน

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและการไต่สวนมีอำนาจในการตรวจสอบบัญชีทุกประเภทของรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ และองค์กรของรัฐ คณะกรรมการชุดนี้มีอำนาจอย่างกว้างขวางในการตรวจสอบการใช้อำนาจผิด ๆ ของข้าราชการที่มีพฤติกรรมมิชอบของเหล่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ จากนั้นจะต้องส่งรายงานผลการไต่สวนไปยังประธานาธิบดีและรัฐสภา

หน่วยข่าวกรองแห่งชาติมีหน้าที่ในการเก็บข่าวสารข้อมูลทางยุทธศาสตร์ทั้งภายใน และภายนอกประเทศอีกทั้งต้องร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับสภาความมั่นคงแห่งชาติเพื่อทำงานให้ บรรลุเป้าหมายของชาติ

นายกรัฐมนตรี (Prime Minister)

ในประเทศที่มีการปกครองระบอบรัฐสภานั้น นายกรัฐมนตรีดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้า ฝ่ายบริหาร แต่สำหรับกรณีของเกาหลีใต้ซึ่งใช้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย นายกรัฐมนตรีทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยอันดับที่หนึ่งที่ขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี โดยมีอำนาจหน้าที่ ในการดูแลการดำเนินงานของกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ในฐานะเป็นหัวหน้าเหล่า ข้าราชการทั้งหมด ข้อมูลนับจนถึงเดือน พฤษภาคม ค.ศ. 1998 เกาหลีใต้มีกระทรวงหลัก 17 กระทรวง และหน่วยงานอิสระที่มีฐานะเทียบเท่ากระทรวง (หรือเทียบเท่าทบวง) อีก 17 หน่วยงาน

นายกรัฐมนตรีได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี แต่ไม่มีกฎเกณฑ์หรือระเบียบการ ใดๆที่วางไว้ว่าบุคคลที่เหมาะสมที่จะเข้าดำรงตำแหน่งนี้ควรจะเป็นเช่นไร ยกเว้นการเสนอ การแต่งตั้งจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา

องค์กร/หน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี ได้แก่ สำนักงานประสานงานนโยบาย ของรัฐ (Office for Government Policy Coordination); กรรมาธิการการค้าเสรี (Fair Trade Commission); กระทรวงยุติธรรม (Ministry of Justice); สำนักงานสารนิเทศ (Office of Public Information); คณะกรรมการวางแผนภาวะฉุกเฉิน (Emergency Planning Committee); และองค์การการบริหารผู้รักชาติ และทหารผ่านศึก (Patriots and Veterans Administration Agency)

นายกรัฐมนตรีมีอำนาจในการกำหนดนโยบายสำคัญ ๆ ของชาติ และเข้าร่วมประชุม รัฐสภา อนึ่ง นายกรัฐมนตรีมีอำนาจในการบริหารงานในงานแทนประธานาธิบดีเมื่อได้รับ

มอบหมาย นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรีมีอำนาจในการเสนอให้ประธานาธิบดีแต่งตั้งหรือถอดถอนรัฐมนตรี หรือสมาชิกคณะมนตรีแห่งชาติ

คณะมนตรีแห่งรัฐ (State Council)

ในการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาของชาติอยู่ที่การปรึกษาหารือ อย่างรอบคอบจากคณะมนตรีแห่งรัฐ โดยจะใช้ฉันทามติในการกำหนดนโยบาย และกิจกรรมต่างๆของประเทศ คณะมนตรีแห่งรัฐนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับ คณะรัฐมนตรี ดังเช่นของประเทศไทย คณะมนตรีแห่งรัฐนี้ปกครองด้วยสมาชิก ดังนี้ ผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีราว 15-30 คน ประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งเป็นประธาน และนายกรัฐมนตรีเป็นรองประธาน เมื่อคณะมนตรีแห่งรัฐได้สรุปและให้ความเห็นชอบในเรื่องต่าง ๆ แล้ว ประธานาธิบดีจะเป็นผู้ตัดสินใจในขั้นสุดท้ายก่อนประกาศใช้ ปัจจุบัน (ปี ค.ศ. 2000) คณะมนตรีแห่งรัฐประกอบด้วย ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการ 17 คน รวมเป็น 19 คน

การที่คณะมนตรีแห่งรัฐ ประชุมร่วมกันเพื่อไตร่ตรองนโยบายหลักของชาติ และนำเสนอให้ประธานาธิบดีเพื่อตัดสินใจขั้นสุดท้าย อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ คณะมนตรีแห่งรัฐเป็นเสมือนที่ปรึกษาของประธานาธิบดีนั่นเอง ทั้งนี้เพราะภาระหน้าที่ของคณะมนตรีแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญนั้น มิใช่เป็นองค์กรทำหน้าที่ตัดสินใจ ดังปรากฏในมาตรา 89 ในรัฐธรรมนูญที่กำหนดว่า คณะมนตรีแห่งชาติจะให้คำปรึกษาแก่ประธานาธิบดีในเรื่องดังต่อไปนี้

- แผนพัฒนาประเทศและนโยบายทั่วไปของกระทรวง ทบวง กรม
- การประกาศสงคราม การทำสนธิสัญญาสันติภาพ และเรื่องกิจการต่างประเทศ
- ร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ ร่างข้อเสนอกิจการต่างๆแห่งชาติ ร่างสนธิสัญญา ร่างกฎหมาย และร่างพระราชกำหนด
- ร่างงบประมาณแผ่นดิน การปิดงบประมาณ แผนการยกเลิกทรัพย์สินของรัฐ การทำพันธะสัญญาในเรื่องการเงิน การคลัง ของรัฐ
- คำสั่งประธานาธิบดีในภาวะวิกฤต ข้อปฏิบัติในวิกฤตการณ์ทางการคลัง และเศรษฐกิจของประเทศ และการประกาศใช้หรือยุติการใช้ภาวะฉุกเฉิน

- กิจการทางการทหารที่สำคัญ
- การขอเปิดประชุมรัฐสภาสมัยพิเศษ
- การมอบเหรียญรางวัลเกียรติยศ
- การอภัยโทษ
- การปรับโครงสร้างการบริหารงาน ของแต่ละกระทรวง
- แผนการทั่วไปเกี่ยวกับการจัดสรรอำนาจของฝ่ายบริหาร
- การประเมินและวิเคราะห์ความก้าวหน้าในนโยบายที่สำคัญของรัฐ
- การกำหนดนโยบายและความร่วมมือของแต่ละกระทรวง
- คำสั่งการยุบพรรคการเมือง
- พิจารณาคำร้องและส่งคำร้องต่อฝ่ายบริหารในเรื่องนโยบายของรัฐบาล
- แต่งตั้งอัยการสูงสุด อธิการบดีมหาวิทยาลัย เอกอัครราชทูต ผู้บัญชาการเหล่าทัพ และข้าราชการ รวมทั้งผู้อำนวยการรัฐวิสาหกิจที่ได้รวมไว้ในกฎหมาย
- กิจการอื่นใดที่ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี และสมาชิกของคณะมนตรีแห่งรัฐ เสนอให้พิจารณา

กระทรวง

ในปี ค.ศ. 2000 เกาหลีใต้มีกระทรวงทั้งสิ้น 17 กระทรวงและรัฐมนตรีว่าการประจำแต่ละกระทรวงเป็นกรรมการในคณะมนตรีแห่งรัฐทั้งหมด หน้าที่ของแต่ละกระทรวงจะรับผิดชอบในการกำหนดนโยบายและดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งรัฐมนตรี โดยได้รับการเสนอจากนายกรัฐมนตรี ซึ่งรัฐมนตรีไม่จำเป็นต้องได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภา รัฐมนตรีมีสิทธิในการเป็นผู้นำและบริหารงานกระทรวงที่รับผิดชอบเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของรัฐบาล รัฐมนตรีจะปฏิบัติกรแทนประธานาธิบดีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาระหน้าที่ของกระทรวงของตน และจะเข้าร่วมประชุมในรัฐสภา รวมทั้งทำหน้าที่ในการออกกฎกระทรวงตามคำสั่งของประธานาธิบดี รัฐมนตรีแต่ละคน และทั้งคณะจะขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี

นอกเหนือจากกระทรวงหลักดังกล่าวข้างต้นแล้ว องค์กรหรือหน่วยงานอิสระอีก 17 องค์กร ผู้ที่ดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าองค์กรจำนวน 14 องค์กรมีฐานะเป็นรองรัฐมนตรี ส่วน 3 องค์กรมีฐานะเป็นผู้ช่วยรัฐมนตรี รองรัฐมนตรีและผู้ช่วยรัฐมนตรีดังกล่าวได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีโดยได้รับคำแนะนำจากนายกรัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่งทั้ง 17 คนนี้จะทำงานประสานกับรัฐมนตรีของกระทรวงหลักและนายกรัฐมนตรี องค์กร 17 องค์กร ประกอบด้วย สำนักงานงบประมาณแห่งชาติ (Office of National Budget) สำนักงานสรรพากรแห่งชาติ (National Tax Administration) สำนักงานศุลกากรเกาหลี (Korea Customs Office) สำนักงานสถิติแห่งชาติ (National Statistical Office) สำนักงานอัยการสูงสุด (Supreme Public Prosecutor's Office) สำนักงานกำลังพลของกองทัพ (Military Manpower Administration) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (National Police Agency) สำนักงานอุตุนิยมวิทยาเกาหลี (Korea Meteorological Administration) สำนักงานทรัพย์สินทางวัฒนธรรม (Office of Cultural Properties) สำนักงานพัฒนาชนบท (Rural Development Administration) สำนักงานป่าไม้ (Forestry Administration)สำนักงานอาหารและยา (Korea Food and Drug Administration) สำนักงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก (Small and Medium Business Administration) สำนักงานการบริหารทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Korean Industrial Property Administration) สำนักงานการรถไฟแห่งชาติ (National Railroad Administration) สำนักงานพัสดุ หรือพลาธิการ (Supply Administration) และสำนักงานตำรวจน้ำแห่งชาติ (National Maritime Police Agency)

กระทรวงสำคัญ 17 กระทรวง ได้แก่ กระทรวงการคลังและเศรษฐกิจ (Ministry of Finance and Economy) กระทรวงการรวมชาติ (Ministry of Unification) กระทรวงการต่างประเทศและการค้า (Ministry of Foreign Affairs and Trade) กระทรวงยุติธรรม (Ministry of Justice) กระทรวงกลาโหม (Ministry of Defense) กระทรวงการปกครองและมหาดไทย (Ministry of Government Administration and Home Affairs) กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Ministry of Science and Technology) กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว (Ministry of Culture and Tourism) กระทรวงเกษตรและป่าไม้ (Ministry of Agriculture and Forestry) กระทรวงพาณิชย์ อุตสาหกรรม และ

พลังงาน (Ministry of Commerce, Industry and Energy) กระทรวงข่าวสารและการสื่อสาร (Ministry of Information and Communication) กระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิการ (Ministry of Health and Welfare) กระทรวงสิ่งแวดล้อม (Ministry of Environment) กระทรวงแรงงาน (Ministry of Labor) กระทรวงการก่อสร้างและการขนส่ง (Ministry of Construction and Transportation) กระทรวงกิจการนาวีและประมง (Ministry of Maritime Affairs and Fisheries)

ระบบข้าราชการ

ข้าราชการ (คำที่ถูกคือน่าจะเป็น “ข้าราชการ” เพราะเกาหลีใต้ไม่มีพระมหากษัตริย์ แต่เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ จึงใช้คำนี้เพื่อเทียบเคียงกับของประเทศไทย) ของเกาหลี แบ่งออกตามระดับชั้น ทั้งนี้เป็นผลสะท้อนมาจากประเพณีของการยึดถือระบบอาวุโสมาตั้งแต่อดีต แต่ละตำแหน่งจะระบุขอบเขตของงานอย่างชัดเจน และจะสอดคล้องกับระดับชั้นและเงินเดือน ซึ่งเป็นไปตามระยะเวลาของการเข้ามาทำงานในองค์กร ระบบข้าราชการเป็นระบบปิดที่การจะคัดเลือกคนเข้าสู่ตำแหน่งต่างๆ นั้นจะต้องเป็นคนทำงานอยู่ในระบบนี้เท่านั้น กล่าวคือคนนอกจะเข้ามาสู่ระบบนี้ค่อนข้างจำกัด ยกเว้นบางระดับเท่านั้น ระบบราชการมีการกำหนดอายุในการสอบเข้าทำงานครั้งแรก ทั้งนี้เพื่อต้องการการคัดเลือกคนหนุ่มสาวเข้าสู่ระบบราชการเป็นหลัก การเลื่อนตำแหน่งจะยึดหลักความอาวุโสเป็นสำคัญ นอกจากนี้มีกฎหมายข้าราชการพลเรือนกำหนดให้ข้าราชการต้องรับใช้ประชาชนต้องทำงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต เที่ยงธรรม และสุภาพ

ก. ขนาด นับจนถึงวันที่ 31 พฤษภาคม ค.ศ. 1998 มีจำนวนข้าราชการทั้งสิ้น 933,384 คน จากข้าราชการทั้งหมดนี้ จำนวน 915,750 คน เป็นข้าราชการพลเรือนทำงานขึ้นตรงต่อฝ่ายบริหารตามกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ แบ่งเป็นข้าราชการส่วนกลาง 559,081 คน (รวมทั้งครู 286,800 คน ตำรวจ และพนักงานดับเพลิง 91,500 คน) และ ข้าราชการส่วนภูมิภาค 356,669 คน ส่วนข้าราชการฝ่ายกฎหมายนั้นแยกออกอีกส่วนหนึ่ง โดยเป็นข้าราชการในองค์กรออกกฎหมาย(รัฐสภา) 3,346 คน ข้าราชการตุลาการ 12,078 คน ศาลปกครอง และกรรมการการเลือกตั้ง 2,210 คน

จำนวนข้าราชการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในแต่ละปี ดังเช่น ค.ศ. 1962 มีเพียง 253,186 คน ค.ศ. 1970 จำนวน 417,348 คน ค.ศ. 1980 จำนวน 596,431 คน ค.ศ. 1990 จำนวน 818,121 คน และมีจำนวนสูงสุดถึง 936,689 คน ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1998 จากนั้นประธานาธิบดีจิม เคจได้มีนโยบายลดจำนวนข้าราชการลง ทำให้คงเหลือ 933,384 คน ในเดือน พฤษภาคม ของปีเดียวกัน นั้นหมายความว่า ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ – พฤษภาคม ปี ค.ศ. 2000 หรือภายใน 3 เดือน สามารถลดจำนวนข้าราชการลง 3,305 คน

ข. การจำแนกระดับชั้น เกาหลีได้จำแนกข้าราชการพลเรือนออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ ข้าราชการอาชีพ (career civil servants) และข้าราชการพิเศษ ที่ไม่ใช่ข้าราชการอาชีพ (special career civil servants)

ข้าราชการอาชีพมีจำนวนมากที่สุดในระบบราชการ จำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ (1) ข้าราชการทั่วไป (กลุ่มที่ทำงานในสาขา วิศวกรรม การวิจัย และ การบริหารทั่วไป) (2) ข้าราชการบริการพิเศษ (ศาล อัยการ การทูต ตำรวจ ดับเพลิง การศึกษา ทหารและข้าราชการพลเรือนในกระทรวงกลาโหม หน่วยข่าวกรองแห่งชาติ และงานบริการพิเศษที่ระบุไว้ในกฎหมาย และ (3) ข้าราชการบริการทางเทคนิค (กลุ่มทำงานด้านเทคนิคสาขาต่างๆ และ เสมียน)

ข้าราชการพิเศษแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ (1) ข้าราชการที่ได้รับการแต่งตั้งจากฝ่ายการเมือง (กลุ่มที่ได้รับการแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของรัฐสภา ข้าราชการการเมืองระดับรองรัฐมนตรี และสูงกว่า) (2) ข้าราชการทุกประเภทที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำงานพิเศษเฉพาะที่ได้รับมอบหมาย (ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยฝ่ายการเมืองและในตำแหน่งที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะสาขา) (3) ข้าราชการที่ได้รับการว่าจ้างตามสัญญา (contact-based appointment) โดยมีกำหนดระยะเวลาการทำงานที่แน่นอน และ (4) กลุ่มสุดท้ายได้แก่ ลูกจ้าง คนงาน

ระดับชั้นของข้าราชการมีจำนวน 9 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นชั้นสูงสุด และชั้นที่ 9 ต่ำสุด การกำหนดชั้นจะมีความชัดเจนที่สุดในงานทางด้านวิศวกรรม และงานด้านการปกครอง ส่วนงานประเภทอื่นนั้น ใช้การเทียบเคียงกับงานด้านปกครองเพื่อกำหนดสถานภาพของตำแหน่งต่างๆ ตัวอย่างเช่น หัวหน้าสถานีตำรวจ นักวิจัย หัวหน้ากองในองค์กรหรือสถาบันวิจัย และ

อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนรัฐบาล จะมีสถานภาพเทียบเท่ากับระดับ 4 หรือเท่ากับหัวหน้ากองของกระทรวง (division chief or director) อนึ่ง ตำแหน่งแต่ละตำแหน่งจะระบุว่าเป็นตำแหน่งที่ต้องมีการกำหนดคุณสมบัติและขอบเขตของงานไว้อย่างชัดเจน เช่น อธิบดี (Director General or Administration Executive manager) มีหน้าที่เป็นผู้จัดการบริหาร (ระดับ 2) หัวหน้าสำนัก (bureau chief) มีหน้าที่เป็นรองผู้จัดการบริหาร (ระดับ 3) นักปกครองอาวุโส (administrative senior manager) หรือ นักวิศวกรเคมีอาวุโส (ระดับ 4) เป็นต้น

ค. การคัดเลือก การคัดเลือกคนเข้ารับราชการเป็นข้าราชการอาชีพนั้น จะเปิดรับเข้าใน ระดับ 9 ระดับ 7 และระดับ 5 การคัดเลือกข้าราชการระดับ 9 เป็นการรับสมัครคนใหม่เพื่อเข้าสู่การทำงานเป็นข้าราชการ ในขณะที่ตำแหน่งว่างในระดับ 7 และระดับ 5 จะเป็นการเลื่อนขึ้นสู่ระดับที่สูงขึ้น ยกเว้นบางกรณีเท่านั้นที่จะมีการคัดเลือกคนนอกเข้ามาดำรงตำแหน่งดังกล่าว การคัดเลือกจะใช้วิธีการสอบข้อเขียน อีกทั้งเน้นการนำคนหนุ่มสาวหรือเลือดใหม่เข้าไปทำงานในงานราชการ

ปัจจุบัน มีการจำกัดการรับข้าราชการใหม่ให้น้อยลง และใช้การจ้างภาคเอกชนให้เข้ามารับงานราชการบางอย่างมากขึ้น ส่วนข้าราชการที่มีอยู่จะได้รับการเลื่อนขั้นเข้าสู่ตำแหน่งสูงขึ้นที่ว่างลง การเลื่อนขั้นหรือตำแหน่งจะใช้วิธีการสอบ รวมทั้งการประเมินผลงานอย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะได้รับการเลื่อนขั้นจะต้องมีอายุการทำงานขั้นต่ำตามข้อกำหนดของแต่ละตำแหน่งเสียก่อน จากนั้นจึงมีการเรียงลำดับก่อนหลัง ภายหลังการพิจารณาผู้ที่เหมาะสมโดยการประเมินผลการสอบและประวัติการเข้ารับการศึกษา แต่ปัจจัยที่สำคัญสูงสุดก็คือ ความอาวุโส จึงอาจกล่าวได้ว่า การเลื่อนขั้นและตำแหน่งนั้น จะขึ้นอยู่กับความอาวุโสของข้าราชการผู้นั้นในองค์กร

ง. รายได้ รายได้ของข้าราชการผูกพันโดยตรงกับระดับและระยะเวลาของการทำงาน ผู้ที่ดำรงตำแหน่งและมีอายุการทำงานเท่ากันจะได้รับเงินเดือนเท่ากันหากไม่นำระดับการศึกษา หรือกลุ่มประเภทของงาน หรือความสามารถในการทำงานมาเกี่ยวข้องด้วย ข้าราชการจะได้รับเงินเดือนจำนวนร้อยละ 45 จากรายได้ทั้งหมด นอกนั้นจะเป็นค่าสวัสดิการและค่าทดแทนต่าง ๆ ในรูปของเงินโบนัสและค่ายังชีพ เป็นต้น ข้าราชการทุกคน จะได้รับการเลื่อนขั้นปีละหนึ่งครั้ง

จ. ความพยายามของรัฐในการปฏิรูประบบราชการในสหัสวรรษใหม่ รัฐบาลเกาหลีใต้มีนโยบายการปฏิรูประบบราชการให้มีความโปร่งใส สะอาดบริสุทธิ์ เป็นประชาธิปไตย กระจายอำนาจ และมีประสิทธิภาพสูง ทั้งนี้ทั้งนั้น เพื่อตอบสนองความต้องการต่อสังคมและสามารถแข่งขันกับนานาชาติซึ่งได้เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้รัฐบาลยุคหลัง ๆ ต่างกำหนดยุทธศาสตร์และวิธีการเป็นขั้นเป็นตอนในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างที่เคยยึดติดอยู่กับประเพณีโบราณและแนวทางการปฏิบัติงานของเหล่าข้าราชการ การเร่งรัดการปฏิรูประบบราชการได้เพิ่มความจำเป็นมากขึ้นเมื่อประเทศประสบกับวิกฤตทางเศรษฐกิจในตอนปลายปี ค.ศ. 1997 จึงมีความพยายามที่จะให้เกิดความใสสะอาดและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เมื่อรัฐบาลของนายคิม เดจุง เข้ารับตำแหน่งในเดือน กุมภาพันธ์ ปี 1998 ได้มีการลดจำนวนกระทรวงหลักจาก 23 ลงเหลือ 17 กระทรวง และให้ทำการศึกษาระบบราชการอย่างกว้างขวางทุกแง่มุมเพื่อจะปฏิรูปทั้งระบบ ดังเช่น การลดขนาดระบบราชการทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคลง รวมทั้งลดจำนวนรัฐวิสาหกิจและองค์กรที่รัฐสนับสนุนลง ให้มีการนำวิธีการแข่งขันมาใช้ในระบบราชการเพื่อให้ค่าจ้างเงินเดือนสอดคล้องกับผลการทำงาน (performance-based) และความสามารถ (merit-based) เพิ่มการว่าจ้างภาคเอกชน (contract-based) เข้ามารับงานบางประเภท เช่น งานในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และงานทำความสะอาดสำนักงาน ฯลฯ ไปทำหน้าที่รับข้าราชการในตำแหน่งเหล่านี้ นำวิธีการให้รางวัลมาใช้ ลดกฎเกณฑ์และข้อบังคับ และลดขนาดของรัฐบาลกลางด้วยการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นให้มากขึ้น

รัฐบาลท้องถิ่น (Local Government)

ในภาษาไทยจะเรียกรัฐบาลท้องถิ่นว่า การเมืองการปกครองส่วนท้องถิ่น หรือการปกครองส่วนท้องถิ่น หรือการปกครองท้องถิ่น ซึ่งในอดีตได้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล ปัจจุบัน ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

กรณีของเกาหลีใต้ มีบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 117 ว่า “รัฐบาลท้องถิ่นทำหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของประชากรในท้องถิ่น โดยทำหน้าที่ในการจัดการด้านทรัพย์สิน และ

สร้างกฎระเบียบของตนเองเพื่อใช้ในการบริหารงานท้องถิ่นอย่างเป็นอิสระตามที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายของชาติและในพระราชกฤษฎีกา” อย่างไรก็ตามในห้วงระยะเวลากว่า 30 ปี ที่ได้มีบทบัญญัตินี้ในรัฐธรรมนูญนั้น ในความเป็นจริงยังไม่ได้มีการปฏิบัติให้บรรลุตามเป้าหมายอย่างจริงจังจนกระทั่งเมื่อเดือน กรกฎาคม ค.ศ. 1995 ที่ได้จัดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด และนายกเทศมนตรี โดยตรงจากประชาชนในท้องถิ่นขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของการปกครองของเกาหลีใต้ เพื่อทำหน้าที่บริหารงานในจังหวัดและรัฐบาลท้องถิ่น จากจุดนี้เองรัฐบาลท้องถิ่นจึงได้เปลี่ยนฐานะจากการเป็นส่วนหนึ่งของงานการบริหารส่วนกลางที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารของรัฐบาลท้องถิ่น(หรือในทางปฏิบัติเป็นเพียงเจ้าหน้าที่การปกครอง) ได้รับการแต่งตั้งจากส่วนกลางและอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจอย่างเป็นทางการนั้นเกือบจะไม่ปรากฏ (เทียบเคียงได้กับของไทยคือ การปกครองส่วนภูมิภาค)

การบริหารของรัฐที่รวบอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางอย่างเด็ดขาด (highly centralized government) นั้นเป็นระบบที่ได้ดำเนินติดต่อกันมานานนับแต่ในอดีตกว่า 600 ปี ตั้งแต่ยุคอาณาจักรโชซอน (ค.ศ. 1302 – 1910) จึงเป็นผลให้นโยบายการกระจายอำนาจที่ประชาชนมีสิทธิ์เลือกตั้งผู้นำรัฐบาลท้องถิ่นของตนเองเพื่อให้เป็นอิสระในการปกครองตนเอง ต้องใช้เวลานานจึงจะสัมฤทธิ์ผลเช่นประเทศที่มีความเจริญร่วมสมัยในปัจจุบัน

การเลือกตั้งส่วนท้องถิ่นครั้งที่สอง เมื่อวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 1998 ซึ่งเป็นเวลาราว 3 ปี ภายหลังจากที่มีการเลือกตั้งรัฐบาลท้องถิ่นเป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1995 ยังผลให้การเลือกตั้งมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จากนั้นได้จัดให้มีการเลือกตั้งในทุกสี่ปีนับจากนั้นเป็นต้นมา

หน้าที่ของผู้บริหารรัฐบาลท้องถิ่นตามกฎหมาย ได้แก่ มีหน้าที่ความรับผิดชอบทุกประเภทที่ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลกลาง ทำการบริหารและจัดการทรัพย์สินและสาธารณสมบัติ ประเมินและเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมท้องถิ่น ให้บริการแก่ชุมชน และบริหารงานเกี่ยวกับท้องถิ่นในเรื่องต่างๆ อนึ่งรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่งจะมีคณะกรรมการการศึกษาทำหน้าที่ในการจัดการศึกษาและวัฒนธรรมในท้องถิ่นของตน นอกจากนี้ สภาท้องถิ่นทำหน้าที่ในการตรวจสอบทางการเงินของรัฐบาลท้องถิ่นอีกด้วย

(1) ระบบการบริหาร ปัจจุบัน เกาหลีใต้แบ่งการบริหารรัฐบาลท้องถิ่นในระดับจังหวัด 16 แห่ง (9 จังหวัด และ 7 มหานคร) ได้แก่ นครหลักคือ กรุงโซล อินชอน เต

จอน กวางจู เตกู อุลซาน และปูซาน ส่วนจังหวัดคือ จังหวัดเคียงกี จังหวัดกังวอน จังหวัด
ฮุงชองเหนือ จังหวัดฮุงชองใต้ จังหวัดโชลลาเหนือ จังหวัดโชลลาใต้ จังหวัดเคียงซังเหนือ
จังหวัดเคียงซังใต้ และจังหวัดเซจู) และมีรัฐบาลท้องถิ่นที่ต่ำกว่าจังหวัด หรือรัฐบาลท้องถิ่น
เทศบาล จำนวน 235 แห่ง ได้แก่ เมืองใหญ่ (shi) 72 แห่ง เมือง (gun) 94 แห่ง และเมืองเล็ก
(gu) 69 แห่ง ซึ่งรัฐบาลท้องถิ่นในระดับนี้จะอยู่ในเขตของรัฐบาลท้องถิ่นจังหวัดและมหา
นคร

รัฐบาลท้องถิ่นจังหวัดจะทำหน้าที่หลักในการเป็นตัวกลางระหว่างรัฐบาลกลางกับ
รัฐบาลระดับเทศบาล

ในขณะที่เดียวกันก็จะมียานที่ต้งรับผิชอบในฐานะที่เป็นรัฐบาลท้องถิ่นในระดับ
จังหวัดที่ดำเนินงานครอบคลุมทั่วทั้งจังหวัด ดังนั้น ระบบการบริหารงานของจังหวัดจึงเป็นที่
รวมของหน่วยงานทุกสาขา เช่นเดียวกับรัฐบาลกลางแต่จะมีขนาดเล็กกว่า โดยแต่ละ
หน่วยงานจะทำหน้าที่ในการประสานและส่งผ่านระหว่างรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่น
ระดับเทศบาล

การบริหารงานของเทศบาลจะทำหน้าที่ในการให้บริการแก่ประชาชนในเขตความ
รับผิชอบโดยผ่านทางหน่วยย่อย เช่น เขต และแขวง(ตำบล) เป็นต้น แต่ละหน่วยย่อยจะมี
ประชากรอยู่ราว 5,000 – 20,000 คน

การแบ่งงานมีดังนี้ งานสำคัญๆ เช่น การรักษาความปลอดภัย การติดตั้งเครื่องหมาย
จราจร และการป้องกันอัคคีภัย เป็นหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลกลาง หรือรัฐบาลท้องถิ่น
ระดับจังหวัด ส่วนงานด้านสุขภาพอนามัย และการส่งเสริมเป็นหน้าที่ของรัฐบาลท้องถิ่น
ระดับเทศบาล

ข้าราชการในรัฐบาลท้องถิ่นมีจำนวนร้อยละ 32 ของจำนวนข้าราชการทั้งหมดทั้ง
ประเทศ หรือราว 356,669 คน (นับจนถึงวันที่ 31 พฤษภาคม ค.ศ. 1998) และใช้งบประมาณ
ทั้งสิ้นราวร้อยละ 36 ของงบประมาณประเทศ ข้าราชการและการจัดสรรงบประมาณจะอยู่
ในการควบคุมดูแลของรัฐบาลกลางโดยผ่านทางกระทรวงการบริหารงานของรัฐบาลและ
มหาดไทย (Ministry of Government Administration and Home Affairs) อนึ่ง ระบบการ
บริหารบุคคล การจัดลำดับขั้นและตำแหน่ง การรับเข้าทำงาน การเลื่อนขั้น และระดับ

เงินเดือน จะมีลักษณะเช่นเดียวกับระบบของรัฐบาลกลาง ทั้งนี้เพื่อให้มีความคล้ายคลึง และ สอดคล้องกันทั่วประเทศ

(2) ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น รัฐบาลท้องถิ่น จะขึ้นอยู่กับรัฐบาลกลางในเรื่องการตัดสินใจในด้านบุคลากร และงบประมาณในการ ดำเนินงานในท้องถิ่นที่รับผิดชอบ ดังนั้นหน้าที่หลักจึงจำกัดอยู่ในขอบเขตของการนำ นโยบายและแผนงานของส่วนกลางไปปฏิบัติภายใต้การสั่งการและการแนะนำของกระทรวง ทบวง กรมที่ตั้งอยู่ในส่วนกลาง อนึ่ง รัฐบาลท้องถิ่นไม่ได้ทำหน้าที่จัดการด้วยตนเองในเรื่อง ที่เกี่ยวกับศาล อัยการ ตำรวจ และการศึกษา เพราะรัฐบาลกลางทำหน้าที่เหล่านี้ทั้งหมด

นอกจากนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์กรและบุคลากรนั้น ข้าราชการระดับรองเช่น รองผู้ว่าราชการ และรองนายกเทศมนตรี ซึ่งเทียบเท่ากับปลัดจังหวัด และปลัดเทศบาลของไทย จะได้รับการแต่งตั้งและส่งไปจากส่วนกลางโดยกระทรวงการบริหารงานของรัฐบาลและ มหาดไทย และจะมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมการบริหารงานเรื่องต่างๆในรัฐบาลท้องถิ่น ทั้งหมด หากจะมีการเปลี่ยนแปลงในองค์กร หรือ โครงสร้างบุคลากร จะต้องได้รับอนุมัติ จากรัฐบาลกลางเสียก่อน นั่นหมายความว่า รัฐบาลกลางมีอำนาจเหนือรัฐบาลท้องถิ่น อนึ่ง นโยบายทั้งหลายที่เกี่ยวกับบุคลากร ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือก การเลื่อนชั้น การประเมินผล การทำงาน สภาพการทำงาน และเงินเดือนได้รับการกำหนดจากส่วนกลางแทบทั้งสิ้น

ประการสุดท้าย ในด้านการคลังนั้น รัฐบาลท้องถิ่นจะพึ่งพารัฐบาลกลางเกือบทั้งหมด ทั้งนี้เพราะรายได้ที่มาจากภาษีท้องถิ่นมีจำนวนเพียงเล็กน้อย ไม่พอเพียงแม้แต่จะใช้จ่ายใน ระยะเวลาเพียงเดือนเดียวของรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่ง ทั้งนี้เป็นเพราะสัดส่วนการหักภาษี ในส่วนของรัฐบาลท้องถิ่นมีน้อยเกินไป

(3) ผลแห่งการปฏิรูป รัฐบาลเกาหลีใต้ได้ประกาศทำการปฏิรูปรัฐบาล ท้องถิ่นอย่างขนานใหญ่ทั้งในด้านองค์กร บุคลากร และวิธีการทำงาน การปฏิรูปนี้ได้รับริเริ่มมา จากรัฐบาลกลางโดยมีเป้าหมายดังนี้ จะลดขนาดขององค์กรให้เล็กลงทั้งที่เป็นหน่วยงาน ภายในและภายนอก (เช่น รัฐวิสาหกิจท้องถิ่น และองค์กรอื่นๆที่ได้รับการสนับสนุนจาก งบประมาณของรัฐบาลท้องถิ่น รวมทั้งสาขาที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ) การลดกำลังคน การ ปรับโครงสร้าง และการนำระบบการบริหารงานแบบธุรกิจมาใช้

แผนการปฏิรูปที่ร่างโดยกระทรวงการบริหารงานของรัฐบาลฯ เน้นการลดจำนวน รัฐบาลท้องถิ่นเทศบาลลง โดยเปลี่ยนให้เป็นเพียงศูนย์บริการสังคม(social service centers) นำระบบบัตรอิเล็กทรอนิกส์ทะเบียนบ้านมาใช้ (electronic resident registration card system) เปลี่ยนระบบการเก็บเอกสารที่เป็นกระดาษลง (replacing the paper-based document system) ว่าจ้างเอกชนเข้ามาดำเนินการจัดการโรงงานกำจัดขยะ ศูนย์วัฒนธรรม และสนามกีฬา แทน รัฐบาลท้องถิ่น (contracted out to the private sector) ลดจำนวนลูกจ้าง และคนทำงานใน สำนักงานด้านเสมียน คนทำและจัดส่งเอกสาร ภารโรง ยาม คนเก็บขยะ คนกวาดถนน และ คนงานซ่อมถนน ลง และจัดการว่าจ้างภาคเอกชนให้เข้ามาทำงานแทน จากมาตรการทั้งหมด นี้จะสามารถลดอัตรากำลังคนได้ถึง ร้อยละ 30 หรือ จำนวน 87,000 คนในรัฐบาลท้องถิ่นทั่วประเทศ อนึ่ง รัฐวิสาหกิจท้องถิ่นจะต้องลดจำนวนบุคลากรลง อีกทั้งจะปิดการดำเนินงาน ขององค์กรท้องถิ่นที่อยู่ภายใต้รัฐบาลท้องถิ่นจำนวน 12 แห่ง

นอกจากการลดขนาดและบุคลากรลงแล้ว กระทรวงการบริหารของรัฐบาลฯ มีแผน ที่จะปรับปรุงระบบการบริหารแบบใหม่ โดยมุ่งที่จะจัดการทำงานเชิงซ้ำและไร้ ประสิทธิภาพของข้าราชการท้องถิ่นให้หมดไป ด้วยการใช้นโยบายการบริหารตามจุดมุ่งหมาย (management by objectives) นำระบบการคิดผลงานเป็นคะแนนมาใช้ในการกำหนดค่าจ้าง และการเลื่อนขั้น นำระบบการว่าจ้างปีต่อปีมาใช้ และเพิ่มผู้เชี่ยวชาญ(experts) ในงานแต่ละ โครงการ ให้มากขึ้นเพื่อทดแทนการว่าจ้างข้าราชการประจำ

รัฐสภา

องค์กรรัฐสภา

อำนาจนิติบัญญัติเป็นของรัฐสภา เป็นองค์กรนิติบัญญัติ และเป็นสภาเดี่ยว (unicameral body) รัฐสภาประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภา สำนักประธานสภา องค์กรประชุมคณะกรรมการ ชุดต่าง ๆ กลุ่มต่อรอง (negotiating groups) และข้าราชการประจำรัฐสภา

รัฐสภาเกาหลีใต้ปัจจุบันมีสมาชิกทั้งสิ้น 299 คน แยกเป็นสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้ง โดยตรงจากประชาชนในเขตเลือกตั้งแต่ละเขตจำนวน 253 คน และสมาชิกที่ได้รับการ

จัดสรรตามโควตาแก่พรรคการเมืองตามสัดส่วนที่ได้รับเลือกตั้งจำนวน 46 คน สมาชิก
รัฐสภาแต่ละชุดมีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

คุณสมบัติผู้สมัครเป็นสมาชิกรัฐสภานั้นจะต้องมีอายุอย่างน้อย 25 ปีขึ้นไป และ
ผู้สมัครแต่ละเขตจะได้รับการเลือกจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตนั้น ซึ่งเป็นระบบเขตเดียวเบอร์
เดียว อนึ่ง สมาชิกรัฐสภาจะไม่ถูกจับกุมหรือจำขังโดยไม่ได้รับอนุมัติจากรัฐสภาเสียก่อน
ยกเว้นกรณีที่ทำผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง นอกจากนี้ สมาชิกรัฐสภาจะได้รับเอกสิทธิ์ใน
การพูด และการออกเสียงที่เกี่ยวข้องกับภารกิจในรัฐสภา

สมาชิกจะเลือกประธานรัฐสภา 1 คน และรองประธาน 2 คน โดยมีวาระการดำรง
ตำแหน่งคราวละ 2 ปี ประธานรัฐสภาทำหน้าที่เป็นตัวแทนรัฐสภาและกำกับการประชุม
รัฐสภา รักษากฎระเบียบ และดูแลการบริหารงานของรัฐสภา ในกรณีที่ประธานไม่อยู่ รอง
ประธานจะปฏิบัติหน้าที่แทน

การประชุมเต็มคณะของสมาชิกรัฐสภา หรือองค์ประชุม (Plenary) ถือเป็นองค์การ
ตัดสินใจสูงสุดของรัฐสภา สำหรับกระบวนการการออกกฎหมายนั้นจะเริ่มต้นจากรายงาน
สรุปผลการประชุมของคณะกรรมการแต่ละคน จากนั้นจะนำเข้าสู่ที่ประชุมรัฐสภาโดย
สมาชิกจะทำการซักถามและมีการตอบคำถาม มีการอภิปราย จากนั้นก็เป็นการลงคะแนน

ในการเปิดการประชุมรัฐสภา ประธานาธิบดีจะเป็นผู้เปิดและกล่าวปราศรัย หัวหน้า
กลุ่มหรือพรรคการเมืองจะเสนอความคิดเห็น และตั้งกระทู้ถามในขณะที่สมาชิกจะทำการ
โต้ตอบ อีกทั้งยังรับฟังความคิดเห็นจากคณะรัฐมนตรีในเรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารราชการ
แผ่นดิน

สมาชิกรัฐสภา ชุดที่ 15 (เลือกตั้งเมื่อ เดือน พฤษภาคม ค.ศ. 1998) ประกอบด้วย
สมาชิกจากพรรค Grand National Party 150 คน, National Congress for New Politics 84 คน
(พรรคแกนนำรัฐบาล) และ United Liberal Democrats 48 คน (พรรครัฐบาล) สำหรับสมาชิก
รัฐสภาชุดที่ 16 (เลือกตั้งเมื่อเดือน เมษายน ค.ศ. 2000) ประกอบด้วยสมาชิกจากพรรค Grand
National Party 133 คน Millennium Democratic Party 115 คน (พรรครัฐบาลที่เปลี่ยนชื่อ
พรรคเดิมจากพรรค National Congress for New Politics ในเดือน มกราคม ค.ศ. 2000)
United Liberal Democrats 17 คน และพรรค Democratic People's Party 2 คน และผู้สมัคร

อิสระและพรรคเล็ก 6 คน สมาชิกรัฐสภามีสิทธิ์ในการย้ายพรรค โดยไม่ถูกถอดถอนออกจากการเป็นสมาชิกภาพ

คณะกรรมการธิการ

คณะกรรมการธิการได้รับการแต่งตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่พิจารณาเรื่องต่างๆทั้งด้านกฎหมาย หรือนโยบาย เบื้องต้นก่อนที่จะนำขึ้นให้รัฐสภาอนุมัติ คณะกรรมการแต่ละคนจะมีขอบเขตความรับผิดชอบในการศึกษาพิจารณางานตามบทบัญญัติของกฎหมาย ส่วนคณะกรรมการพิเศษจะได้รับการแต่งตั้งเพื่อทำงานเฉพาะอย่างตามการเสนอแนะของรัฐสภา

รัฐสภาเกาหลีใต้กำหนดให้มีกรรมการ 16 คณะ โดยทำหน้าที่รับผิดชอบตามที่กฎหมายกำหนด ดังนี้ House Steering Committee; Legislation and Judiciary; National Policy; Finance and Economy; Unification, Foreign Affairs and Trade; National Defense; Government Administration and Local Autonomy; Education; Sciences, Technology, Information and Telecommunications; Culture and Tourism; Agriculture, Forestry, Maritime Affairs and Fisheries; Commerce, Industry and Energy; Health and Welfare; Environment and Labor; Construction and Transportation; and Intelligence

สมาชิกของคณะกรรมการแต่ละชุดมีวาระในการอยู่ในตำแหน่งคราวละ 2 ปี ประธานคณะกรรมการทำหน้าที่ควบคุมการประชุม รักษากฎระเบียบ และเป็นตัวแทนของคณะกรรมการชุดนั้นๆ บทบัญญัติและกฎหมายที่ได้รับการเสนอ จะส่งผ่านไปยังคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องเพื่อศึกษาตรวจสอบ ก่อนที่จะเสนอไปยังชุดที่ประชุมรัฐสภานอกจากนั้นประธานของกรรมการยังทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้งระหว่างสมาชิกจากพรรครัฐบาลและพรรคฝ่ายค้านในคณะกรรมการแต่ละชุดอีกด้วย

การประชุม

รัฐสภาจะมีการประชุม 2 สมัย คือ สามัญ และวิสามัญ การประชุมสามัญสามัญจะมีขึ้นปีละครั้งตามที่กฎหมายกำหนด ส่วนการประชุมสามัญวิสามัญจะมีขึ้นตามคำร้องขอของ

ประธานาธิบดี หรือจากการเสนอของสมาชิกของรัฐสภาทั้งหมด ระยะเวลาของการประชุมสมัยสามัญมีจำนวน 150 วัน ส่วนสมัยวิสามัญมี 30 วัน ต่อปี

ในกรณีที่ประธานาธิบดีร้องขอให้เปิดการประชุมวิสามัญ ประธานาธิบดีจะต้องกำหนดวัน เวลา ของการประชุมที่แน่นอน และเหตุผลของการร้องขอ ในกรณีนี้ร่างกฎหมายที่จะเสนอพิจารณาจะต้องเป็นร่างกฎหมายที่นำเสนอโดยประธานาธิบดีเท่านั้น ตามปกติการประชุมรัฐสภากำหนดให้มีสมาชิกเข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด และเป็นการเปิดการประชุมต่อสาธารณชนทั่วไป ยกเว้นบางกรณีที่สมาชิกมากกว่ากึ่งหนึ่งให้ยกเว้น มิให้เปิดเผยแก่สาธารณชน โดยประธานรัฐสภาพิจารณาแล้วว่ามีความจำเป็น เพราะเป็นเรื่องความมั่นคงของชาติ

วิธีการออกเสียงในรัฐสภา จะใช้การยืน หรือการขานชื่อ หรือใช้บัตร หรือลงคะแนนลับก็ได้ รัฐสภาอาจเชิญผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ รายละเอียด และความเห็นในกรณีที่กำลังพิจารณาในเรื่องทางเทคนิคเฉพาะ และในเรื่องสำคัญของชาติ หรือในขณะทำการตรวจสอบรัฐบาล รัฐสภาสามารถเรียกหาหลักฐาน พยาน ผู้เชี่ยวชาญ และผู้รู้มาชี้แจงในรัฐสภาได้

กลุ่มต่อรอง (Negotiating group)

ตามกฎหมายรัฐสภาปัจจุบันของเกาหลีใต้ กำหนดให้แต่ละกลุ่มการเมืองที่มีสมาชิกรัฐสภา 20 คนหรือมากกว่า สามารถรวมตัวกันตั้งกลุ่มต่อรองระหว่างพรรคการเมืองได้ สมาชิกรัฐสภาที่ไม่สังกัดพรรคการเมืองสามารถรวมตัวกันเป็นกลุ่มอิสระเพื่อการต่อรองหากมีจำนวน 20 คนขึ้นไป แต่ละกลุ่มต่อรองจะเลือกผู้นำและวิป ทำหน้าที่ต่อรองกับกลุ่มอื่น ผู้นำของกลุ่มต่างๆจะประชุมเพื่อปรึกษาร่วมกันในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับงานที่ทำในรัฐสภา โดยกำหนดตารางวัน เวลา และอภิปรายในเรื่องต่างๆ ที่นำเข้าไปในที่ประชุมรัฐสภา และที่ประชุมกรรมการ

อำนาจและกิจกรรม

รัฐสภามีอำนาจในการออกกฎหมาย ทั้งที่เป็นกฎหมายทั่วไป กฎหมายงบประมาณของรัฐบาล และทำสนธิสัญญากับต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังทำหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินงานของฝ่ายบริหาร และทำกิจกรรมเกี่ยวกับรัฐสภาประเภทอื่น

การออกกฎหมายและนโยบายต่างประเทศ

สมาชิกรัฐสภา 20 คน หรือมากกว่าสามารถเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่รัฐสภา หรือส่งผ่านให้ฝ่ายบริหารเสนอร่างกฎหมาย เมื่อประธานรัฐสภาได้รับร่างกฎหมายก็จะแต่งตั้งกรรมาธิการเพื่อพิจารณา โดยคณะกรรมการชุดนี้มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการย่อยขึ้นช่วยเหลือ หากร่างกฎหมายครอบคลุมเนื้อหากว้างขวางหรือต้องการเจาะลึกในแต่ละเรื่อง อนึ่ง คณะกรรมาธิการชุดนี้อาจทำประชาพิจารณ์ขอความเห็นชอบจากประชาชน ดังเช่น กฎหมายงบประมาณ หรือกฎหมายสำคัญๆ หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะ หรือต้องการความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากประธานรัฐสภาเสียก่อน

เมื่อเปิดประชุมรัฐสภาและพิจารณาร่างกฎหมายนั้น คณะกรรมาธิการจะเสนอรายงาน และชี้แจงต่อที่ประชุม ร่างกฎหมายนั้นอาจได้รับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และอาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธไม่รับร่างหรืออาจส่งกลับไปให้คณะกรรมาธิการเพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้ง เมื่อร่างกฎหมายผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา จะส่งต่อไปยังฝ่ายบริหาร โดยประธานาธิบดีจะต้องลงนามเพื่อประกาศใช้เป็นกฎหมายภายใน 15 วัน

อย่างไรก็ตามประธานาธิบดีสามารถยับยั้ง หรือวีโต้กฎหมายฉบับนั้นพร้อมกับให้เหตุผลอธิบาย โดยจะส่งกลับไปให้ฝ่ายนิติบัญญัติเพื่อพิจารณาใหม่ แต่รัฐสภาจะสามารถผ่านกฎหมายฉบับนั้น หากได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกรัฐสภาจำนวนสองในสาม และกฎหมายฉบับนั้นก็จะไปใช้ได้ทันที

รัฐสภามีสิทธิอนุวัติการทำสนธิสัญญาความร่วมมือกับต่างชาติ ด้านการให้ความช่วยเหลือด้านความมั่นคง และทำสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้องกับองค์กรระหว่างประเทศ สนธิสัญญาการค้า สนธิสัญญาสันติภาพ และสนธิสัญญาข้อผูกพันทางการเงิน สนธิสัญญาเกี่ยวกับ

รัฐ หรือประชากร สนธิสัญญาเกี่ยวกับสถานภาพกองทหารต่างชาติบนดินแดนเกาหลีและ สนธิสัญญาด้านกฎหมายต่างๆ รัฐสภามีสิทธิอนุมัติในการประกาศสงคราม หรือส่งกอง ทหารไปต่างประเทศ หรือการตั้งกองทหารต่างชาติภายในประเทศนอกจากนี้ รัฐสภามีอำนาจ ในการอนุมัติการประกาศกฎอัยการศึกและการอภัยโทษ

การตรวจสอบการบริหารงบประมาณแผ่นดิน

รัฐสภาจะตรวจสอบการดำเนินงานในกิจการด้านต่างๆของรัฐบาล หรือในงานเฉพาะ เรื่อง หากได้รับการขอร้องจากรัฐสภา หรือคณะกรรมการบริหาร หรือนายกรัฐมนตรี หรือคณะ บริหารของรัฐ(State Council) โดยตัวแทนของฝ่ายบริหารจะต้องเข้าชี้แจงและตอบคำถาม รัฐสภามีอำนาจที่จะเสนอให้ประธานาธิบดีถอดถอนนายกรัฐมนตรี หรือสมาชิกคณะกรรมการ บริหารงานของรัฐ (State Council) การเสนอการถอดถอนจะกระทำขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ สมาชิก รัฐสภาจำนวนหนึ่งในสาม หรือมากกว่าเห็นชอบ และการถอดถอนจะกระทำขึ้นได้ต่อเมื่อ สมาชิกรัฐสภาจำนวนกึ่งหนึ่งหรือมากกว่าเห็นชอบ

รัฐสภามีอำนาจในการพิจารณาคดีเพื่อถอดถอน (impeachment) ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี สมาชิกคณะกรรมการบริหารของรัฐ รัฐมนตรี สมาชิกศาลรัฐธรรมนูญ สมาชิกคณะกรรมการจัดการเลือกตั้ง สมาชิกคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน หรือข้าราชการ อื่นใดที่กระทำผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายอื่นในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ

สมาชิกรัฐสภาจำนวนหนึ่งในสามจะต้องเสนอร่างการฟ้องเพื่อถอดถอน เมื่อสมาชิก ส่วนใหญ่ในรัฐสภาเห็นชอบ การดำเนินการพิจารณาคดีจึงจะสามารถกระทำได้ ผู้ที่ถูกฟ้อง พิจารณาคดีจะถูกให้ออกจากตำแหน่งเป็นการชั่วคราวจนกระทั่งเมื่อสิ้นสุดการพิจารณาคดี นั้นๆ การพิจารณาคดีจะกระทำต่อผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้เท่านั้น โดยการฟ้องร้อง สามารถกระทำทั้งทางแพ่งและทางอาญา

กิจกรรมเกี่ยวกับรัฐสภาอื่นๆ

รัฐสภาเกาหลีมีส่วนร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับรัฐสภาของประเทศอื่นๆทั้งในแง่ ความสัมพันธ์ขององค์กร และการประชุมร่วม ที่ผ่านมาได้เข้าเป็นสมาชิกสหภาพรัฐสภา

ระหว่างประเทศ (Inter-parliamentary Union) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1964 และเป็นเจ้าภาพในการประชุมสหภาพรัฐสภาระหว่างประเทศครั้งที่ 70 ในปี ค.ศ. 1983 และครั้งที่ 97 ในปี ค.ศ. 1997 อนึ่ง รัฐสภาเกาหลีเป็นสมาชิกสมทบรัฐสภาเอเชียและแปซิฟิก (Asia – Pacific Parliamentary Union) ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1965 และเป็นสมาชิกรัฐสภากลุ่มประเทศในอาเซียน ของเอเชีย และของโลก โดยมีการเยี่ยมชม และทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนกับรัฐสภาทั่วโลกจำนวน 65 รัฐสภา

ศาลรัฐธรรมนูญ

(1) หน้าที่รับผิดชอบ

ศาลรัฐธรรมนูญเป็นองค์กรในการควบคุมดูแลกฎหมายรัฐธรรมนูญด้วยการทำหน้าที่ตรวจสอบมิให้กฎหมายที่ผ่านรัฐสภามีความขัดแย้งหรือส่อเลียบตบถบัญญัติในกฎหมายรัฐธรรมนูญ กระบวนนี้จะกระทำโดยผ่านทางกรวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ตามคำร้องของศาลชั้นต้น หรือตามคำร้องของพรรคการเมืองที่ไม่พอใจต่อคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น

ศาลรัฐธรรมนูญทำหน้าที่ในการให้ความเห็นชอบในทางกฎหมายในกระบวนการถอดถอน (impeachment) และพิพากษาบุคคลที่ดำรงตำแหน่งข้าราชการและข้าราชการการเมืองระดับสูง เช่น ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี หรือผู้พิพากษา โดยจะประกาศให้กระบวนการถอดถอนนี้เป็นไปให้ถูกต้องตามกฎหมาย อนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจในการยุบพรรคการเมืองตามคำร้องของฝ่ายบริหารที่มีหลักฐานเพียงพอในการกล่าวหาว่าพรรคการเมืองนั้นๆ ได้กระทำการที่ผิดต่อกฎหมาย อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อปกป้องกฎหมายรัฐธรรมนูญนั่นเอง

ในขณะเดียวกัน ศาลรัฐธรรมนูญมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลสงวนสิทธิ์ส่วนบุคคลขั้นพื้นฐานให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายรัฐธรรมนูญ หากสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลใด ซึ่งได้รับการประกันจากรัฐธรรมนูญ นั้นถูกล่วงละเมิดโดยการกระทำ หรือถูกละเลยโดยอำนาจของฝ่ายบริหาร บุคคลผู้นั้นสามารถยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญให้ช่วยวินิจฉัยเพื่อแก้ไข หรือบุคคลใดที่สิทธิขั้นพื้นฐานถูกละเมิดโดยการกระทำของกฎหมายก็สามารถยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ บุคคลหรือคณะใดที่ไม่พอใจต่อคำตัดสิน

ของศาลชั้นต้นในคดีแพ่ง คดีอาญา หรือ คดีเกี่ยวกับการบริหารซึ่งเกี่ยวกับศาลรัฐธรรมนูญ สามารถยื่นเรื่องร้องทุกข์โดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อการวินิจฉัยขั้นสุดท้าย

คำร้องของศาลรัฐธรรมนูญมีลักษณะแตกต่างจากคำร้องต่อระบบของฝ่ายตุลาการทั่วไป

ประการสุดท้าย การที่ประชาชนมีโอกาสยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้เช่นนี้ถือเป็นระบบที่ประกันสิทธิมนุษยชนตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ ทำให้เป็นการกระทำได้ตามทฤษฎีเท่านั้น แต่เป็นแนวทางที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงด้วย

(2) การจัดองค์กร

ศาลรัฐธรรมนูญประกอบด้วยผู้พิพากษา 9 คน โดยแต่ละคนจะต้องมีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไปและเป็นผู้ทำงานในด้านกฎหมายมาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี สมาชิกผู้พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐเกาหลี อย่างไรก็ตาม การเลือกผู้พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญนั้นจะมาจาก 3 ฝ่าย ฝ่ายละ 3 คน คือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายตุลาการ และฝ่ายนิติบัญญัติ(รัฐสภา)

ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งประธานศาลรัฐธรรมนูญ ตามความเห็นชอบของรัฐสภา ผู้พิพากษาแต่ละคนจะเป็นผู้ตัดสินใจอย่างเป็นอิสระ โดยจะได้รับการชี้แนะเฉพาะจากตัวบทกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นหลัก และการวินิจฉัยของผู้พิพากษาแต่ละคนนอกจากนี้ ผู้พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญจะไม่ถูกถอดถอนจากตำแหน่งด้วยอำนาจทางการเมือง เว้นแต่จะเป็นความประสงค์ของแต่ละคน หรือถูกถอดถอน (impeached) หรือถูกจำคุก อนึ่ง ผู้พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญจะต้องไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมือง หรือร่วมในกิจการทางการเมืองของพรรคใดพรรคหนึ่ง

ฝ่ายตุลาการ

อำนาจตุลาการเป็นเรื่องของศาลสถิตยุติธรรม ซึ่งกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญว่าเป็นอำนาจอิสระจากฝ่ายบริหาร ระบบศาลของเกาหลีมี 3 ระดับ ศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์และศาลชั้นต้น (district courts) อนึ่ง ระบบตุลาการของประเทศนี้จำแนกออกเป็น ศาลครอบครัว ศาลปกครอง (administrative court) และศาลทรัพย์สินทางปัญญา (patent court) ศาลเหล่านี้

จะพิจารณาคดีแพ่ง คดีอาญา คดีปกครอง คดีการเลือกตั้ง และคดีความต่างๆที่เกี่ยวข้องทางกฎหมาย นอกจากนี้ยังทำหน้าที่จัดการ และให้คำปรึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับการจดทะเบียนธุรกิจบ้านจัดสรร ทะเบียนประชากร การรับฝากเงิน และการทำสัญญาค้ำประกัน

องค์กรทางตุลาการ

ศาลฎีกา

ศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุดของประเทศ ตั้งอยู่ที่กรุงโซล ประกอบด้วยประธานศาลฎีกา และผู้พิพากษา จำนวน 13 คน ในการพิจารณาคดีของศาลฎีกา อาจจะมีการร่วมพิจารณาคดีกันทั้งคณะ หรือแยกออกเป็นคณะเล็กที่ประกอบด้วยผู้พิพากษาคณะละ 4 คน

ศาลฎีกาทำหน้าที่ในการพิจารณาคดีที่มีผู้ไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของศาลสูง (high court) ศาลอุทธรณ์ และศาลชั้นต้น รวมทั้งตัดสินเพื่อรับรองผลการเลือกตั้งทั่วไป และการเลือกตั้งประธานาธิบดี อีกทั้ง มีอำนาจในการตรวจสอบขั้นสุดท้ายทางด้านกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา กฎระเบียบ หรือข้อกำหนดในการบริหารราชการต่าง ๆ

ศาลฎีกาสามารถออกกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับระเบียบการภายในของศาลฎีกา ได้แก่ แนวการบริหารของศาล และกระบวนการพิจารณาคดีความ

ในการยื่นคดีต่อศาลฎีกาให้พิจารณาคดีนั้น จะต้องมีหลักฐานแน่ชัดตรงตามแนวปฏิบัติ กล่าวคือ สำหรับคดีแพ่งต้องมีข้อกำหนดทางกฎหมาย โดยรัฐธรรมนูญอนุญาตให้ศาลชั้นต้นสามารถตัดสินความในระดับหนึ่งก่อน ส่วนคดีอาญานั้น การที่จะยื่นคดีต่อศาลฎีกาได้ก็ต่อเมื่อเป็นคดีที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ หรือต่อกฎหมาย เช่น เรื่องการทำแท้ง (abolition) หรือการกลับคำพิพากษาคดีตัดสินลงโทษ ที่มีการรวบรวมหลักฐานผิดพลาดอย่างเห็นได้ชัด หรือเป็นกรณีที่ถูกลงโทษจำคุกที่ไม่สมเหตุสมผล

เพื่อที่จะช่วยให้ผู้พิพากษาทำงานในคดีความที่มีออกมามากมายมหาศาลนั้น ผู้พิพากษานักวิจัย (research judges) ที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้พิพากษาสูงจะศึกษาคดีและวินิจฉัยเบื้องต้นก่อน โดยผู้พิพากษานักวิจัยกลุ่มละ 2 คน ทำงานในแต่ละคดี ปัจจุบัน ผู้พิพากษานักวิจัยดังกล่าวมีจำนวนทั้งสิ้น 20 – 30 คน

ศาลอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ประกอบด้วยประธานผู้พิพากษา และผู้พิพากษา รวมอีก 3 คน ทำหน้าที่ในการพิจารณาคดีที่ได้รับการอุทธรณ์ภายหลังจากที่ได้รับการตัดสินจากศาลชั้นต้นและศาลครอบครัว ทั้งที่เป็นคดีแพ่งและคดีอาญา คดีการปกครอง หรือคดีอื่นใดที่ได้ระบุไว้ในกฎหมาย ศาลอุทธรณ์ในเกาหลีใต้มี 5 แห่ง ตั้งอยู่ที่กรุงโซล เดกู กวางจู ปูซานและเตจอน ในการพิจารณาคดีนั้น ศาลอุทธรณ์จะรื้อฟื้นการพิจารณาคดีใหม่อีกครั้ง ซึ่งคำตัดสินอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับการตัดสินของศาลชั้นต้นก็ได้

อนึ่ง ศาลอุทธรณ์เท่านั้นที่สามารถตัดสินคดีความที่บุคคลหรือองค์กร ทำการฟ้องร้องในผลการตัดสินหรือคำสั่งของหน่วยงานราชการ หรือฟ้องร้องในเรื่องการถูกถอดถอนให้ออกจากตำแหน่งได้

ศาลชั้นต้น

ศาลชั้นต้นทำหน้าที่ในการพิจารณาคดีตัดสินคดีทั่วไปแทบทุกคดี ปัจจุบัน ศาลชั้นต้นตั้งอยู่ที่กรุงโซล และในเมืองหลักอีก 12 เมือง ศาลชั้นต้นในกรุงโซลแบ่งออกเป็น 2 ศาล คือ ศาลแพ่งแห่งกรุงโซล และศาลอาญาแห่งกรุงโซล

ตามปกติ ในการพิจารณาคดีของศาลชั้นต้นนั้น จะมีผู้พิพากษา 1 คน ทำหน้าที่ดังกล่าว ยกเว้นเป็นคดีร้ายแรง เช่น คดีแพ่งที่มีมูลค่าทรัพย์สินตั้งแต่ 50 ล้านวอน (37,000 เหรียญสหรัฐ) ขึ้นไป หรือคดีอาญาที่จะต้องตัดสินให้ผู้ต้องหาต้องโทษประหารถึงชีวิตที่จะมีคณะผู้พิพากษาพิจารณาคดีร่วมหลายคน

ศาลชั้นต้นมีสาขาศาล หรือเรียกว่า ศาลชั้นต้นสาขาย่อย ที่ให้ผู้พิพากษาพิจารณาคดี 1 คน ซึ่งมีอยู่จำนวน 42 แห่ง และมีศาลเทศบาลอีก 105 แห่ง (นับจนถึงวันที่ 1 กรกฎาคม 1998) เป้าหมายของศาลชั้นต้นสาขาย่อยก็คือ ดำเนินการพิจารณาคดีเช่นเดียวกับงานของศาลชั้นต้นทั่วไป ส่วนศาลเทศบาลทำหน้าที่บริการทางด้านกฎหมายแก่ประชาชน ดังนั้น จะเห็นได้ว่าศาลชั้นต้นสาขาย่อยและศาลเทศบาลทำหน้าที่ในการตัดสินคดีความเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น การทะเลาะวิวาท การหย่าร้าง หรือคดีที่มีการยอมความกันได้

ศาลครอบครัว

ศาลครอบครัวทำหน้าที่พิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงาน คดีเยาวชน หรือคดีในครอบครัว ศาลครอบครัวจะไม่เปิดให้คนทั่วไปเข้ารับฟังเพราะต้องการสงวนคดีความที่เป็นเรื่องส่วนตัวปัจจุบัน ศาลครอบครัวตั้งอยู่ในกรุงโซลแห่งเดียว ส่วนท้องที่อื่นจะให้ศาลชั้นต้นทำหน้าที่แทน

ศาลปกครอง (administrative court)

ศาลปกครองเปิดทำการครั้งแรกที่กรุงโซล ในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1998 เพื่อพิจารณาคดีเรื่องราวเกี่ยวกับการปกครองเท่านั้น ศาลชั้นต้นที่ตั้งอยู่นอกกรุงโซลจะทำหน้าที่พิจารณาคดีเรื่องการปกครอง

ศาลสิทธิบัตร (Patent court)

ศาลสิทธิบัตรเริ่มเปิดครั้งแรกในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1998 ที่เมือง เตจอน ทำหน้าที่ในการพิจารณาข้อพิพาทด้านสิทธิบัตร ที่ได้รับการส่งขึ้นมาจากงานสิทธิบัตร หรือเป็นตัวแทนในการพิจารณาเรื่องนี้ก่อนที่จะส่งต่อไปให้ศาลฎีกาเพื่อตัดสินขั้นสุดท้าย อย่างไรก็ตาม ศาลชั้นต้นทั่วไปก็สามารถพิจารณาคดีข้อพิพาทด้านสิทธิบัตรได้เช่นกัน

ศาลทหาร (Courts – martial)

ศาลทหารทำหน้าที่พิจารณาตีความของทหารและข้าราชการพลเรือนที่ทำงานในกองทัพที่กระทำผิด เช่น คดีความผิดฐานกบฏ การหนีทหาร การไม่เชื่อฟังคำสั่ง หรือการกระทำผิดทางอาญา ส่วนพลเรือนที่ต้องขึ้นศาลทหารต่อเมื่อกระทำผิดในเรื่องการจารกรรมทางทหาร การเข้าไปแทรกแซงกิจการของทหาร หรือคดีที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจน

คุณสมบัติและการแต่งตั้งผู้พิพากษา

ประธานศาลฎีกา และผู้พิพากษาศาลฎีกาจะต้องมีอายุ 40 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในหน้าที่ผู้พิพากษา อัยการ หรือนักกฎหมายมาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี ส่วนผู้

พิพากษาในศาลอื่นๆ จะต้องสอบผ่านเนติบัณฑิต (Judicial Civil Service Examination) และได้รับการอบรมที่ สถาบันวิจัยตุลาการ (Judicial Research and Training Institute) เป็นเวลาอย่างน้อย 2 ปี รวมทั้งต้องเข้ารับตำแหน่งทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษาทดลอง (probationary judge) เป็นเวลา 2 ปีอีกด้วย หรือจะต้องได้รับการรับรองว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอัยการ หรือเป็นนักกฎหมายที่เชี่ยวชาญ (qualified prosecutor / lawyer)

ประธานศาลฎีกาได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีตามความเห็นชอบของรัฐสภา ส่วนผู้พิพากษาศาลฎีกาท่านอื่นๆ ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี โดยการเสนอของผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ผู้พิพากษาศาลที่ต่ำลงมาได้รับการแต่งตั้งจากผู้พิพากษาหัวหน้าศาล

วาระการดำรงตำแหน่งเท่ากับ 6 ปี แล้วจะไม่ได้รับการแต่งตั้งซ้ำอีก อนึ่ง ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจะต้องออกจากตำแหน่งเมื่ออายุได้ 70 ปี ส่วนวาระการดำรงตำแหน่งของคณะเท่ากับ 6 ปีเช่นกัน และอาจได้รับตำแหน่งต่อไปอีกภายใต้ระเบียบของกฎหมายที่กำหนด แต่จะต้องออกจากตำแหน่งเมื่ออายุครบ 65 ปี ส่วนอายุเกษียณข้าราชการของผู้พิพากษาอื่นๆ เท่ากับ 63 ปี

การค้ำประกันสถานภาพ เพื่อให้สามารถตัดสินใจคดีความได้อย่างเป็นอิสระ ผู้พิพากษาได้รับการคุ้มครองการทำงานจากรัฐธรรมนูญ ผู้พิพากษาจะไม่ถูกถอดถอนออกจากตำแหน่ง เว้นแต่จะถูกได้สวนถอดถอน (impeachment) หรือกระทำผิดทางอาญา ในขณะเดียวกัน ผู้พิพากษาจะไม่ถูกให้สำรองราชการ หรือลดเงินเดือน เว้นแต่จะได้รับการตัดสินจากอนุญาโตตุลาการ

การบริหารงานของฝ่ายตุลาการ

ศาลฎีกามีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานด้านตุลาการอย่างกว้างขวาง ประธานศาลฎีกาจะรับผิดชอบต่องานบริหารของศาลทุกประเภท และจะเขียนคำร้องไปยังรัฐสภาเพื่อให้ออกเป็นกฎหมายหากเห็นว่ามีความจำเป็น งานบริหารของฝ่ายตุลาการอาจจำแนกได้ดังนี้

คณะผู้พิพากษาศาลฎีกา ประกอบด้วยผู้พิพากษา 14 คน และมีประธานศาลฎีกาเป็นหัวหน้า ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาหารือเพื่อแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลในระดับต่ำลงมา สร้าง

กฎระเบียบของศาลฎีกา พิจารณาการแปรงบประมาณ หรือข้อกำหนดอื่นใด รวมทั้งเรื่องราวที่สำคัญๆ

กระทรวงการบริหารงานตุลาการ (Ministry of Court Administration) กระทรวงยุติธรรม จะทำหน้าที่ในการดำเนินงานทางด้านธุรการในศาลตามมติของคณะผู้พิพากษาศาลฎีกา ประธานศาลฎีกาจะเป็นผู้แต่งตั้งรัฐมนตรีของกระทรวงนี้ โดยเลือกจากผู้พิพากษาคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่ กระทรวงนี้แบ่งงานออกเป็นสำนักงานแผน สำนักงานวิจัยนโยบายตุลาการ สำนักงานบริหารบุคคล และ 4 กรม (Litigation, Property and Family Registry, Court Construction, General Affairs) รวมทั้งฝ่ายประชาสัมพันธ์

สถาบันวิจัยทางตุลาการ และฝึกอบรม (Judicial Research and Training Institution) เป็นสถาบันเดียวที่ให้การศึกษา (the bench) และเนติบัณฑิต (the bar) ในเกาหลี โดยให้ความรู้ทางทฤษฎีและการฝึกหัดแก่ผู้ฝึกหัด ที่ผ่านข้อสอบเนติบัณฑิต (Judicial Civil Service Examination) แล้ว สถาบันแห่งนี้มีหลักสูตร 2 ปี ในการฝึกอบรมผู้ที่ก้าวขึ้นเป็นนักกฎหมายอาชีพ ในขณะเดียวกัน สถาบันแห่งนี้เป็นแหล่งให้ผู้พิพากษาใช้เป็นสถานที่เพิ่มพูนความรู้และทำการวิจัยทางด้านกฎหมายอีกด้วย

สำนักงานอัยการสูงสุด (Supreme Public Prosecutor's Office)

สำนักงานอัยการสูงสุดอยู่ภายใต้การบริหารงานของกระทรวงยุติธรรม เป็นองค์กรทำหน้าที่ทางด้านฝ่ายกฎหมายแก่ส่วนราชการ อัยการมีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนการกระทำผิดกฎหมาย และใช้กฎหมายกับบุคคลที่กระทำผิด อีกทั้งให้คำแนะนำทางด้านกฎหมายแก่ตำรวจ

อัยการสูงสุดได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี โดยเลือกผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานเป็นอัยการมาก่อน หรือเป็นผู้พิพากษา หรือทนาย ซึ่งได้ทำงานด้านดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี ส่วนอัยการคนอื่นๆ จะได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

พรรคการเมือง

รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐเกาหลี มาตรา 8 กำหนดบทบาทและหน้าที่ของพรรคการเมืองในประเทศว่า

“พรรคการเมืองเป็นการรวมตัวกันอย่างเป็นอิสระ และอาจมีพรรคหลายพรรคได้ จุดมุ่งหมายการจัดองค์กรและกิจกรรมของพรรคการเมืองหนึ่งๆ จะต้องเป็นประชาธิปไตย พรรคการเมืองจะเป็นองค์กรที่ก่อให้เกิดการมีส่วนร่วม อันเป็นกระบวนการรวบรวมความคิดเห็นทางการเมืองของประชาชน”

รัฐธรรมนูญยังเน้นว่า

“พรรคการเมืองจะได้รับการปกป้องจากรัฐตามกฎหมาย” ทั้งนี้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญในเรื่องกฎหมายพรรคการเมือง โดยกฎหมายในเรื่องนี้เน้นถึงการปกป้องในการดำเนินกิจกรรมและกระบวนการขององค์กร ซึ่งพรรคการเมืองจะต้องสร้างสรรค์การพัฒนาการเมืองในระบบประชาธิปไตย ดังนั้น พรรคการเมืองจะมีอิสระในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองโดยเสรี

กฎหมายดังกล่าวยังได้กล่าวต่อไปว่า พรรคการเมืองเป็นองค์กรของประชาชนที่มีเป้าหมายให้ประชาชนแสดงออกด้านความคิดเห็นทางการเมือง ดังนั้น เพื่อให้บรรลุผลดังกล่าว พรรคการเมืองจะต้องรับผิดชอบในการร่วมนำเสนอความคิดเห็น และทำงานเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน พรรคการเมืองเป็นองค์กรเอกชนทำหน้าที่ดำเนินเกี่ยวกับเรื่องราวทางการเมือง โดยกฎหมายพรรคการเมืองได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดตั้ง การดำเนินงาน และการจัดองค์กรของพรรคการเมืองไว้อย่างชัดเจน

เงินอุดหนุนพรรคการเมือง

เนื่องจากพรรคการเมืองต้องจัดหาและบริหารเงินเป็นจำนวนมากในการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง ดังนั้น จึงมีกฎหมายเกี่ยวกับกองทุนทางการเมืองขึ้นเพื่อให้พรรคการเมืองสามารถหาเงินเข้าพรรคด้วยการจัดเก็บค่าสมาชิกพรรค การบริจาคของคณะกรรมการสนับสนุน และเงินช่วยเหลืออื่นๆ

ดังที่กล่าวแล้วว่า รายได้ของพรรคการเมืองที่มาจากการเก็บค่าสมาชิกพรรค และการบริจาคจากบริษัทขนาดใหญ่ องค์กร และปัจเจกบุคคลนั้น เป็นรายได้ที่มีจะไม่พอเพียงกับค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาลที่แต่ละพรรคจะต้องใช้ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างรายรับ-รายจ่าย ด้วยเหตุนี้ จึงก่อให้เกิดพรรคการเมืองกับบริษัทขนาดใหญ่ต่างมีพันธะสัญญาในการสนับสนุนซึ่งกันและกัน และเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และก่อให้เกิดปัญหาต่อเศรษฐกิจ อันเป็นการคอร์รัปชันทางการเมืองของชาติเป็นส่วนรวม อาจกล่าวได้ว่าปัญหานี้เป็นปัญหาในสังคมเกาหลีตลอดมา

ดังนั้น เพื่อที่จะแก้ไขปัญหานี้ให้หมดไป กฎหมายรัฐธรรมนูญมาตราที่ 8 ได้กำหนดไว้ว่า

“รัฐควรให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นในการดำเนินงานของพรรคการเมือง ดังที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง” แต่ความช่วยเหลือดังกล่าวจะมอบให้แก่พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติตรงตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย กล่าวคือ

เงินสนับสนุนพรรคการเมืองคิดคำนวณจากเงิน 800 วอน คุณด้วยเสียงที่พรรคการเมืองได้รับเลือกในการเลือกตั้งครั้งสุดท้าย เงินสนับสนุนนี้จะนำมาบวกรวมกันภายหลังที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดี การเลือกตั้งทั่วไป และการเลือกตั้งท้องถิ่น เพื่อรวมเป็นเงินสนับสนุน

เงินสนับสนุนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เงินสนับสนุนพื้นฐาน และเงินสนับสนุนตามสัดส่วน เงินสนับสนุนพื้นฐานจำนวนร้อยละ 50 ของเงินทั้งหมดมอบให้แก่พรรคที่ได้รับเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน 20 คนหรือ มากกว่านี้ขึ้นไป ส่วนพรรคที่ได้รับเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 5 – 19 คน จะได้รับร้อยละ 5 ส่วนพรรคที่ได้รับเลือกน้อยกว่า 5 ที่นั่งจะได้รับร้อยละ 2

ส่วนเงินที่เหลือจะมอบให้แก่พรรคตามสัดส่วนที่นั่งที่แต่ละพรรคได้รับเลือกในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด

พรรคการเมืองและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะมี “คณะกรรมการสนับสนุน”(Support Committee) ทำหน้าที่ในการหาทุนเข้าพรรค คณะกรรมการสนับสนุนนี้จะประกอบด้วย

สมาชิกรัฐสภา และคณะกรรมการกลางของพรรค กรรมการระดับจังหวัด ระดับเมือง และระดับท้องถิ่น ซึ่งจะต้องลงทะเบียนต่อคณะกรรมการจัดการเลือกตั้ง

ปัจเจกบุคคลและบริษัทต่างๆ สามารถเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการสนับสนุนได้ตามความสมัครใจ และจะออกเงินของตนเองในการสนับสนุน หรือเรียกเก็บเงินจากคนทั่วไปที่ไม่ได้เป็นสมาชิกคณะกรรมการ ให้แก่พรรคการเมืองหรือผู้สมัครคนใดคนหนึ่งก็ได้ อย่างไรก็ตาม มีการกำหนดยอดเงินสูงสุดของการบริจาค กล่าวคือ ในปีที่ไม่มีการเลือกตั้ง คณะกรรมการสนับสนุนกลางสามารถเรียกรับเงินบริจาคเข้าพรรคได้ไม่เกิน 20 พันล้านบาท (ราว 1,000 ล้านบาท) คณะกรรมการสนับสนุนระดับมหานคร หรือจังหวัด จะเรียกรับได้ไม่เกิน 2 พันล้านบาท ส่วนคณะกรรมการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น หรือผู้สมัครเป็นสมาชิกรัฐสภาคนละ 300 ล้านบาท หากปีใดเป็นปีที่มีการเลือกตั้ง คณะกรรมการแต่ละระดับจะสามารถรับเงินบริจาคเข้าพรรคได้ไม่เกิน 2 เท่า ของปีที่ไม่มีเลือกตั้ง

องค์กรของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (National Election Commission – ก.ก.ต.)

ก.ก.ต. เป็นองค์กรอิสระสร้างขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการจัดการให้การเลือกตั้งมีความโปร่งใสบริสุทธิ์ ยุติธรรม ทำหน้าที่ในการจัดหาประชามติแห่งชาติ และทำงานเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของพรรคการเมือง คณะกรรมการการเลือกตั้งมีวาระในการทำงาน 6 ปี และจะต้องไม่สังกัดหรือร่วมกิจกรรมของพรรคการเมืองใด กรรมการดังกล่าวจะไม่ถูกให้ออกจากตำแหน่ง ยกเว้นได้รับการฟ้องร้องให้ถอดถอน (impeached) หรือถูกจำคุก หรือต้องคดีอุกฉกรรจ์ได้รับโทษจากศาล

คณะกรรมการ ก.ก.ต. จะประชุมกันได้เมื่อมีสมาชิกเข้าร่วมประชุมเกินกึ่งหนึ่งของคณะ และทำหน้าที่ตัดสินปัญหา ด้วยคะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของสมาชิกที่เข้าร่วมประชุม ประธาน ก.ก.ต. มีสิทธิ์ออกเสียงและมีสิทธิ์ออกเสียงให้ข้างใดข้างหนึ่งชนะ หากมีคะแนนก้ำกึ่งกัน

คณะกรรมการ ก.ก.ต. ส่วนกลางประกอบด้วย สมาชิก 9 คน โดยได้รับแต่งตั้งจาก 3 ฝ่าย ฝ่ายละเท่าๆกัน คือประธานาธิบดี แต่งตั้ง 3 คน ฝ่ายตุลาการ 3 คน และรัฐสภา 3 คน

หน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

รัฐธรรมนูญกำหนดให้ ก.ก.ต. ทำหน้าที่ในการจัดการเลือกตั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น รวมทั้งการเลือกตั้งอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนด ได้แก่

- การเลือกตั้งประธานาธิบดี
- การเลือกตั้งทั่วไป (เลือกสมาชิกรัฐสภา)
- เลือกตั้งผู้นำรัฐบาลท้องถิ่น (เช่น นายกเทศมนตรีมหานคร ผู้ว่าราชการจังหวัด นายกเทศมนตรีเมือง และนายกเทศมนตรีเทศบาลอำเภอ)
- เลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น (เช่น สมาชิกเทศบาลมหานคร สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาลเมือง และเทศบาลอำเภอ)
- เลือกตั้งกรรมการตำแหน่งทางการเมืองอื่นๆ
- วิจัยเกี่ยวกับระบบการเลือกตั้ง

ก.ก.ต. ทำหน้าที่ในการดำเนินการจัดทำประชามติที่เกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในเรื่องการป้องกันประเทศ ในเรื่องการรวมชาติ และในเรื่องเกี่ยวกับความมั่นคงของพรรค รวมทั้งจัดการทางการเงินสนับสนุนต่อกรรมการการเมือง

อนึ่ง ก.ก.ต. จะทำหน้าที่ดำเนินการการส่งเสริมการเมืองตลอดทั้งปี โดยใช้ให้ประชาชนทั่วไปรับทราบกิจการจัดระบบการเมืองที่บริสุทธิ์ยุติธรรมในระบบอบประชาธิปไตย ด้วยการจัดให้มีการปาฐกถาตามแหล่งชุมชน โรงเรียน และจัดสัมมนาถึงความสำคัญของการเลือกตั้ง อีกทั้งให้ความรู้แก่เยาวชนที่เป็นผู้เลือกตั้งครั้งแรก เป็นต้น

ก.ก.ต. เน้นให้เกิดการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรม ทั้งที่เป็นเรื่องการใช้สิทธิ์ และการลงคะแนนเสียง อีกทั้งยังเน้นถึงการตรวจสอบวิธีการรณรงค์หาเสียงให้เป็นไปตามกฎหมาย ก.ก.ต. แสวงหาแนวทางป้องกันการหาเสียงที่ผิดกฎหมาย ทั้งในส่วนของพรรคการเมืองและของผู้สมัครแต่ละคน หากความผิดปกติกเกิดขึ้น ก.ก.ต. จะรีบเข้าไปตรวจสอบโดยทันที

สถาบันการจัดการการเลือกตั้ง (Election Management Institute) ของ ก.ก.ต. ทำหน้าที่ในการให้ความรู้แก่ ลูกจ้าง คณงาน ทุกระดับ รวมทั้งข้าราชการ ผู้ทำงานด้านการ

เลือกตั้ง และสมาชิก ผู้ทำงานเกี่ยวกับการเมืองที่ทำงานด้านการเลือกตั้งทุกฝ่าย ตลอดจนแก่
พรรคการเมือง รวมทั้งทำหน้าที่บริหารจัดการ และจ่ายเงินอุดหนุนทางการเมืองอีกด้วย

ก.ก.ต. ทำหน้าที่ในการเสนอร่างกฎหมาย และเสนอแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับการ
เลือกตั้ง การทำประชามติ และกฎหมายพรรคการเมืองเพื่อนำขึ้นพิจารณาในรัฐบาลเมื่อเห็น
ว่าควรมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข¹

เชิงอรรถ

¹ แปลและเรียบเรียงจาก “Constitution and Government,” **A Handbook of Korea**. (10th
edition) Korean Overseas Culture and Information Service. Seoul, Republic of Korea.
December, 1998.